Kömüves Ida

Ég veled!

Kőműves Ida

Ég veled!

kisregény

A borítót tervezte:
Kőműves Mór

Szerkesztette:
Kőműves Ida

Lektor:
Kőműves Glória

2018.

Mendi éppen az asztalt terítette, amikor meghallotta a motorzúgást. Ismerős volt már neki, amikor a kéziféket is behúzta a férje, ott hagyott csapot-papot, s futott eléje.

Egymást átkarolva toppantak be az ebédlőbe, a félig terített asztalhoz.

– Ülj le, drágám! Fáradtnak látszol, túlhajszolod magad, igaz? – kérdezte, miközben befejezte a terítést, s aggódva pislantott férjére.

– Hát ami azt illeti, igen zsúfolt napom volt ma. Tényleg elfáradtam. Mi van vacsorára, drágám?... Ó, csirkemell, párolt zöldség, rizs... Isteni!

– Tudom, hogy szereted. Jó étvágyat, szívem!

– Köszönöm. Neked, hogy telt a napod?

– Remekül. Írtam egész nap, szárnyaltam... jól haladok a regénnyel... De igen gondterheltnek látszol, inkább te mesélj, drágám!...

– Új beteg érkezett az osztályra. Jól látod, szívem, nem hagy nyugodni. Az Árvaházból hoztak be egy kisfiút, súlyos szívizom gyulladással. Valószínűleg már hosszú ideje fennáll a betegség, de nem foglalkozott vele senki,

már izomsorvadásról is beszélhetünk... Nehezen lélegzik, kapott oxigént, meg gyógyszereket, és felvettük a transzplantációs listára. Új szívre van szüksége, csak az a kérdés, ki tudja-e várni.

– Annyira súlyos az állapota? – érdeklődött Mendi, és férje bólogatására csendesen megjegyezte – szegényke.

– Bízom benne, hogy mielőbb találunk donort, bár az ront az esélyeken, hogy egy-két hónapon belül mindenképpen kellene. Aranyos kiskölyök, nem akarod meglátogatni? Gyere be holnap, úgysem látogatja szegénykét senki.

– Miért is ne? Hogy hívják a srácot és hány éves? Talán valami könyvet is vinnék neki, hátha szeret olvasni... egyáltalán olvashat, képes rá?

– Hát persze, mást nem is igen tehet. Hogy szeret-e olvasni, azt nem tudom, de meg lehet próbálni. Tíz éves és Dominiknak hívják.

Másnap reggel, miután Ludvig munkába ment, Mendi már ott kotorászott a könyvespolcokon.
Mit vihetne egy tíz éves kiskamasz fiúnak, töprengett. *Persze, nekik nincsenek gyerekkönyveik, mert gyerekük sincs. Már tizenkét éve házasok, de nem lehet gyerekük.* Megjárta a poklok *poklát, mire kiderült, hogy Ludvig steril. Belenyugodtak, hogy nem lesz gyerekük, nagyon szeretik egymást, jól megvannak gyerek nélkül is.*

Európa fővárosai... ez akár érdekes is lehet, egy ekkora fiúnak. Ismerteti a látnivalókat, és gyönyörű képekben meg is mutatja. Hátha érdekli a gyereket. No meg itt van Monte Cristo grófja. Kalandregény. Bár

fogalma sincs mi a menő a mai srácoknál, de ezt is megpróbálja.

Táskába csúsztatta a két könyvet és elindult.

Alig talált helyet a parkolóban. Aztán azon gondolkodott, hogy mi a vezetékneve a fiúnak. Ludvig nem mondta, azt sem tudja, kit akar meglátogatni, ha valaki kérdezné. No mindegy, megkeresi Ludvigot, hátha ráér és ő is vele tart.

Éppen a Kardiológián járt már, amikor meghallotta a hangos bemondót: Doktor Kelét, kérik a hármas műtőbe!... Doktor Kele, azonnal menjen a hármas műtőbe!...

Megborzongott, csak nem Dominikkal van valami baj? Azután látta a férjét, amint átvág a folyosón és futva teszi meg az utat a műtőig.

Szegény drágám, sok ez neki, az idegei már pattanásig feszültek, szüksége lenne egy kiadós pihenésre. Jó lenne elutazniuk valahová... valahová jó messzire és jó hosszú időre. Kikapcsolódásra van szüksége.

Éppen szembe jött vele a folyosón Konrád doktor, a főorvos. Megkérdezte tőle, hol találja Domit, az árva kisfiút.

– Itt lesz valamelyik kétágyasban, talán az ötösben, kukkantson be... Mendi, drágám, maga egyre gyönyörűbb! Hogy én mennyire irigylem Ludvigot! – mondta, és jóízűen, döcögve nevetett.

Benyitott az ötösbe. Csak egyik ágyon feküdt egy fiúcska, akinek oxigénmaszk volt az arcán. Ő lesz az, de

még rápislantott a kórlapra is az ágy végén: Doroszlói Dominik. Igen, ő az.

– Szia Domi!

– Csókolom. Maga doktor néni? – kérdezte kicsit rémülten.

– Nem, kicsim, nem, csak egy látogató vagyok, ha nincs ellene kifogásod.

– Látogatóóó? Nekem soha sincs látogatóm... Tetszik engem ismerni?

– Nem... de majd megismerlek, ha te is akarod...

– Mi a neve a néninek?... Mendi? Jaj, de szép neve van, és mi a vezetékneve?

– Kele. Kele Mendi.

– Kele? Nahát, a doktor bácsim is Kele! Nem is tudja a néni mennyire jó fej a doktorbácsim.

– Tényleg? Ennek örülök. Biztos vagyok benne, hogy akkor meg is fog gyógyítani. Tanultok már az iskolában földrajzot?... Igen? Szereted? Nézd, hoztam neked egy könyvet. Európa fővárosai vannak benne, gyönyörű képekkel. Érdekel?

– Megnézném, de akkor le kell vennem a maszkot...

– Le szabad venned?

– Igen, csak rövid időre, hamar elfogy a levegőm, és vissza kell tennem.

Lapozgatni kezdte. Gyönyörködött a fotókban. Néha-néha felkiáltott:

– Itt van Prága! Nemrég tanultuk, aaa... Csehország fővárosa. Jól mondtam?... Ez meg Róma, Olaszország fővárosa... Amszterdam, Hollandia fővárosa... jól mondtam?

– Igen, jól mondtad, ügyes vagy, de most már tegyük vissza a maszkot, majd megpróbáljuk másként. Te megmondod miről tanultatok, én megkeresem, és megnézzük a képeket együtt. Jó lesz?

– Igen, nagyszerű – s már engedelmesen vissza is tette magának a maszkot.

Mendi hamar rájött, hogy Dominak nagyon éles esze van. Miközben a képeskönyvet nézegették, megtanulta a még korábban nem tanultakat is. Mindenre kíváncsi volt, nagy érdeklődéssel hallgatta Mendit, amikor olyan városokról mesélt, amit már személyesen is látott. Érdekes történetekkel, anekdotákkal fűszerezte, egy-egy a városban ismert nagyságról, íróról, festőről, vagy ami éppen eszébe jutott.

Mendi, amikor az órájára nézett, meglepődött, hogy milyen gyorsan elszaladt két óra, és milyen jól érezte magát, ő maga is időközben.

Ott hagyta a regényt is, hátha kedvet kap hozzá a srác és olvasni kezdi. Mendi végtelenül boldog volt, amikor Domi félénken megkérdezte:

– Eljössz máskor is?...

– Ha te is akarod, akkor eljövök!

– Igen, igen, akarom, Mendi néni!

Hát így kezdődött. Attól kezdve Mendi minden nap ott ült Dominik mellett. Néha-néha, amikor ráért, Ludvig is csatlakozott, egy-egy félórára. Ilyenkor meg is figyelte a srácot, hogy veszi a levegőt, vagy milyen egyéb nehézségei akadnak játék, vagy beszéd közben.

Időközben ő is feltöltődött, s azután újult erővel folytatta a munkát.

Mendi és Ludvig élete egészen megváltozott. Mindennapos vendég lett náluk az aggodalom.

Azzal feküdtek, azzal keltek, mi van Domival? Hogyan aludt? Meddig bírja a beteg szíve? Érkezik-e időben donor? Van-e esélye a túlélésre? Sorjáztak a kérdések, s egyre nőtt bennük a kétségbeesés. Az étkezések sem múltak el anélkül, hogy ne hozta volna szóba valamelyikük: Képzeld, ma három órán át csak beszélgettünk... Hogy abban a gyerekben mennyi a tudásvágy, és milyen bátor, igazi kis hős... Ne tudd meg, hogy ma milyen szorosan ölelt meg, alig akart elengedni... Egy csoda ez a gyerek, a tanulást semmiképpen sem hagyná abba, még akkor sem, ha rosszul érzi magát...

Mindketten tudtak minden alkalommal valami újat mondani Dominikról. Már az is előfordult, hogy Mendi az egész délutánját a kórházban töltötte. Ludvig oda ment érte, és azután megvacsoráztak egy étteremben.

Mendi már az írással sem haladt olyan jól, mint korábban, pedig határidőre kell elkészülnie, mert a kiadó számít rá, szerződésük van. Az első két könyvével nem volt ilyen gondja, mert azok magánkiadásban jelentek meg, de miután nagy hírnevet szerzett velük, megkereste a legmenőbb kiadó. Akkor szakított az újságírással, és csak a regénynek szentelte az életét, no meg persze Ludvignak. Amikor együtt lehetett vele, olyankor nem írt, a szabadidejüket mindig együtt töltötték. Jártak futni, vagy csak sétálgatni a közeli erdőbe, kerékpároztak, úszni

jártak, meg színházba, olykor baráti társasággal töltötték az időt, de mindig együtt, külön-külön sohasem.

Egy meghitt együttlét után, Mendi vágyakozva sóhajtott fel.

– Olyan jó lenne, ha Domi a mi gyerekünk lenne!

Ludvig felkönyökölt, végig simított felesége bájos arcán, majd kezébe vette a kezét.

– Tudod mit drágám, ha annyira szeretnéd, fogadjuk örökbe!

Mendi felsikoltott örömében. Férjéhez simult, s máris tervezgetni kezdett. Utána kell járnia, hogy örökbe fogadható-e? Élnek-e a szülei egyáltalán? Mindennek utánajár, addig ne is szóljanak a gyereknek egy szót sem. Tele izgalommal, de boldogan, összeölelkezve aludtak el azon a napon.

* * *

Mendi másnap felkereste Brendont, Ludvig régi jó barátját. Úgy egyeztek meg, talán jobb, ha ügyvéd járja végig az utat, ne maguk kutakodjanak, Ludvig biztos volt benne, hogy barátjára számíthatnak, megbízhatnak benne, ők meg inkább foglalkozzanak a gyerekkel.

Dominik állapota valamicskét javult időközben a gyógyszerek hatására, már jóval hosszabb ideig meg volt oxigénmaszk nélkül, könnyebben szedte a levegőt. Egyszer, igen aggodalmas állapotban találta Mendi a kisfiút, és megborzongott, amikor azt hallotta tőle:

– Talán jobb lenne, ha sohasem gyógyulnék meg.

– Ne mondj ilyeneket! Hogy jut eszedbe ilyesmi?

– Amíg beteg vagyok, itt maradhatok! Itt sokkal jobb, mint az Árvaházban... nem akarok oda többé visszamenni...

– Ó kicsim, hát olyan rossz ott?

– Itt vagy te, meg a doktor bácsi... de az Árvaházban engem senki sem szeret...

– Barátaid nincsenek?...

– Nincsenek, mert ott mindenki verekedős, én meg mindig beteges voltam, és nem szerettek, csak belém rúgott mindenki... bárcsak sosem kellene oda visszamennem... még az is jobb lenne, ha meghalnék.

– Ha vissza kell menned, akkor ott is meglátogatlak majd. Úgy jó lesz? – Mendi kíváncsian leste a választ, de Dominik csak leszegte a fejét és hallgatott. – Figyelj, kicsim, ne gondolj most erre, még sokáig a kórházban kell maradnod, inkább gyere, játszunk valamit.

Néhány hét telt el, amikor jó hír érkezett Brendontól. Örökbe lehet fogadni Dominikot. Az apa ismeretlen, az anya viszont öngyilkos lett, miután megszülte a gyereket. Járókelők találtak rá a csecsemőre, akit anyja egy vasúti váróteremben hagyott, majd a vonat elé vetette magát. Nincs senkije, édesanyja szülei már nem élnek.

Mendi boldogan újságolta a hírt Ludvignak. Örültek mindketten, de megegyeztek abban, hogy nem élik magukat bele túlságosan, mert még bármi keresztülhúzhatja a számításukat.

A gyereknek továbbra sem szóltak semmit.

Újratervezték a nyarukat. Addig nem megy Ludvig szabadságra, amíg nem tudja biztonságban a fiút. Ha lesz donor, elvégzi a transzplantációt, és ha már túl lesz az

életveszélyen, akkor ők kettesben elmennek nyaralni. Legkésőbb szeptemberben kerülhet erre sor. Azután, ha hazajönnek, akkor indulhat az örökbefogadási eljárás és mire Dominik teljesen felépül, akkor haza is hozhatják, és nem kell visszamennie az Árvaházba. Boldogan gondoltak arra a pillanatra, amikor végre igazi család lesznek.

Hetek múltak, békés hétköznapok. A várakozás időszaka volt ez, és az aggodalomé.

Miután Ludvig kilépett a kórházkapun, a parkoló felé vette az irányt, és a kulcsai után kutatott. Még néhány nyújtó gyakorlatot végzett, mert fájt már minden porcikája, majd beült a kocsiba, és megnyomott egy gombot a telefonon.

– Most indulok haza, drágám! Készen van a vacsora? Farkaséhes vagyok.

– Éppen elkészültem, még megterítek. Várlak, drágám! – mondta Mendi, s mosolyogva csóválta a fejét, mint egy fülig szerelmes asszonyka.

Ludvig gyújtott, és indult. Rákanyarodott a főútra, majd a kereszteződésnél besorolt balra és megállt, mert piros volt a jelzőlámpa. Feltűnt neki, hogy egy kamion nagy sebességgel robog a szemközti oldalon. Pedig pirosat kell mutatnia a jelzőlámpának, mert az övé éppen most váltott zöldre. Kizárt, hogy le tudjon fékezni ilyen hirtelen. A kamion berobogott a kereszteződésbe, és látta, hogy a sofőr alszik, vagy rosszul van, mert ki van kötve, de félre dőlve ül, csak a lába van a gázon, mert teljes gőzzel robog. A mögötte lévő autó dudál, nem érti miért nem indul Ludvig. Ő viszont úgy gondolta kivár.

Valami bucka lehetett az úttesten, mert megdobta a kamionos testét, rádőlt a volánra, s ettől irányt váltott a kamion, balra fordult, s éppen feléje rohant teljes gőzzel. Mindez a másodperc tört része alatt történt.

– Ég veled, drágám! – csak ennyi ideje maradt, hogy elköszönjön szeretett feleségétől... még hallotta az őrült csattanást, aztán mintha szállt, lebegett volna...

Mendi egyre türelmetlenebbül várt, mégis hol késik Ludvig, már rég haza kellett volna érnie.

Akkor hirtelen csörögni kezdett a telefon. Rohant be a nappaliba, ki lehet az, Ludvig mindig mobilon hívja.

– Mendi, drága – hallotta Konrád doktor hangját – jöjjön be a kórházba... azonnal!...

– Most?... mégis miért?... Ludvig telefonált, hogy elindult, mindjárt hazaér... Megvárom őt, éhes is nagyon... jó lesz?...

– Közbejött valami... itt van Ludvig is... jöjjön!...

– Valami baj van Dominikkal?... Mi történt?...

– Jöjjön, Mendi, azonnal!...

Domival történhetett valami. Bizonyára visszahívták Ludvigot... Ő is szólhatott volna... Gyorsan öltözködni kezdett. Bevágta magát a kocsiba. Ideges volt.

Iszonyú torlódás volt az úton, nem lehetett haladni, befordult jobbra az első mellékutcán, majd a következőn visszamegy. Nem tudott visszamenni, valami dugó volt. Félre állt az útszélen, és gyalog folytatta az útját. Futott. Érezte, hogy valami rettenetes dolog történt. Amikor kiért a főútra, látta, hogy baleset volt a kereszteződésben. *Ludvig, drágám, csak nem neked esett bajod?* S akkor

meglátta, férje összeroncsolt autóját, egy hatalmas kamion feküdt itt az út jobb oldalán, tolta maga előtt Ludvig kocsiját... Őrület!... Mi történt itt emberek?

Oda rohant a rendőrökhöz. Elküldték onnan. Azt mondták, hogy a sebesülteket a mentők a kórházba szállították.

Most már sírva rohant a kórházig. Felhívta Konrád doktort.

– Mi történt? Hol találom magát? Hol van Ludvig? Hogy van Ludvig, mondja meg kérem... – elcsuklott a hangja, kitört belőle a zokogás.

– Hol van Mendi? Magáért megyek a portára... várjon meg, jó?

Amint meglátta Konrádot közeledni a folyosón, futott felé sírva, zokogva, majd két ököllel püfölni kezdte az orvost, és magánkívül üvöltött... Két nővér futott hozzá, majd bevezették az orvosi szobába, leültették, vizet hoztak neki és nyugtatót.

Konrád leült vele szemben, kezébe vette a kezét.

– Legyen erős, Mendi...

– Mondja már meg, mi történt a férjemmel?... Meghalt?...

– Még nem...

– Látni szeretném... kérem...

– Legyen erős, Mendi! Biztos, hogy ragaszkodik hozzá?... – Mendi bólintott. A főorvos karon fogta, és bevezette egy kórterembe. A nővérek is követték őket. Mendi felsikoltott, majd ráborult a férjére és szólongatta őt.

– Nem hallja... kómában van...

– De meggyógyul, ugye meggyógyulsz, drágám?... Ludvig, drágám, hallasz?...

– Sajnos nem hallja önt... őt nem tudjuk megmenteni... agyhalott... – Mendi felsikoltott – figyeljen ide, nyugodjon meg kicsit, drága... Őt nem tudjuk megmenteni, de a szíve él, a szíve megmenthetné Dominik életét...

– Istenem, Domi... mi van Domival?... Domi jól van?... csak Ludvig, Ludvig... drágám...

Amikor Konrád, elé tette a papírt, csak rápislantott: Szervadományozási nyilatkozat – olvasta. *Ezt kell aláírnia, és Dominik megkapja Ludvig szívét... Istenem... nem, nem így képzeltük el... nem így... Ludvig, drágám, Ludvig... hogyan tovább nélküled?...*

Konrád doktor magára hagyta. Amikor újra bekopogott a szobába, látta, hogy Mendi aláírta a papírt.

– Ő is ezt tette volna! – suttogta halkan, miközben csendesen sírdogált.

A transzplantációt dr. Konrád végezte. A műtét után még felhívta Mendit, hogy közölje vele, Dominik jól van, de szigorú steril közegben tartják, és nem baj, ha nem látogatja néhány napig.

Ezekben a napokban a rendőrség is megkereste Mendit, s átadta dr. Kele Ludvig, feleségének hagyott utolsó üzenetét, amit az összetört mobiltelefonról rekonstruáltak.

Mendi órákon át hallgatta: *Ég veled, drágám!... Ég veled, drágám!... Ég veled, drágám!...*

* * *

Mendit nagyon megviselték az elkövetkező napok. A temetés különösen. Brendon, Ludvig legjobb barátja állt mellette és támogatta őt. Mendi még mindig nem tudta elhinni, és elfogadni sem, hogy Ludvig nincs többé.

Ott volt Mendi édesanyja és nővére is a temetésen. Eljöttek az ország másik végéből, és csak aznap maradtak vele, másnap már haza kellett utazniuk. Őt is magukkal akarták vinni, de Mendi ellenállt. Neki törődnie kell Dominikkal, és szeretné elindítani az örökbefogadási eljárást is.

Ez mind igaz volt, de a leginkább mégis a magányhoz ragaszkodott.

Amikor magára maradt, csak járt fel-alá a házban, mint egy holdkóros. Az íráshoz nem volt kedve, sem hangulata. Vacsorával sem kellett már hazavárnia Ludvigot, így hát azt sem készített. Kedvenc növényeivel sem foglalkozott, azok szomjasan, kókadozva sóhajtoztak, amikor éppen ott járt előttük, sikoltottak felé, de ő meg sem hallotta, nem vette észre, mi történik körülötte, olyan kilátástalannak érezte a helyzetét, annyira tele volt fájdalommal, hogy mással sem tudott törődni. A telefonhívásokra nem reagált. Arca beesett, sápadt volt, lefogyott, már csupán árnyéka volt régi önmagának.

Gyakran üldögélt kinn a kertben a hintaágyon. A madarak csicsergése, a fák leveleinek susogása olyankor ráébresztette arra, hogy még hall, még lát, él még, tehát kezdenie kell valamit az életével, csak azt nem tudta, mit?

Brendon késő délután érkezett, miután telefonon többször kereste, de választ nem kapott. Gondban volt, mi lehet Mendivel, miért nem veszi fel a telefont. Már kapun belül volt, amikor észrevette, hogy a hintaágyon ül, kinn a kertben. Talán nem hallotta meg a telefoncsörgést, gondolta, aztán hirtelen megtorpant. Észrevette, hogy mennyire rossz bőrben van. Egy ideig tanácstalanul álldogált, aztán hirtelen sarkon fordult, visszament a kocsijához, majd kinyitotta a hátsó ajtót.

– Gyere, Cézár! Rád is szükség lesz – szólt a nyugodtan várakozó, s okos szemeit ráemelő német-juhásznak. Már ugrott is és gazdája nyomába eredt.

A kapun belül, Brendon lehajolt a kutyához és súgott valamit a fülébe, majd kezével a hintaágy irányába mutatott.

Cézár elindult Mendi felé, majd megállt néhány méter távolságra tőle és csak nézte az asszonyt, majd halkan szűkölt néhányszor, majd lehasalt a fűre.

Mendi füle fogékony volt erre a bánatos szűkölésre, a hang irányába fordult, majd amikor észrevette a kutyát, halványan elmosolyodott.

– Hát te ki vagy? Szia... no, gyere közelebb!

A biztató hangra a kutya megindult felé, majd megállt, tisztes távolságra tőle.

– Gyere, nem bántalak! Honnan jöttél, ki a gazdid? – érdeklődött Mendi kíváncsian. A kutya is ráemelte a tekintetét, egy ideig nézték egymást, majd Mendi nyújtotta a kezét felé és megsimogatta. Erre már a kutya is nekibátorodott, vakkantott néhányat vidáman, majd egészen közel ment, szimatolta a feléje nyújtott kezet, majd az újabb simogatástért hálásan megnyalta azt, és szinte pillanatok alatt összebarátkoztak.

Az asszony felkelt a hintaágyról, lehajolt a kutyához és megölelte, amit az vidám vakkantásokkal köszönt meg, és körbe ugrálta Mendit. Az asszony kacagott. Hosszú idő után először.

Ekkor indult el feléjük Brendon, aki távolabbról figyelte ezt a jelenetet.

– Ez gyorsan ment... Szia Mendi! Aggódtam érted, napok óta nem veszed fel a telefont... Hát, eljöttem... eljöttünk... gyorsan összebarátkoztatok Cézárral.

– Ó, szia Brendon! Szóval a tiéd?... Nagyon szép kutya, okos jószág... jó, hogy magaddal hoztad. Ezek szerint Cézár? Gyere Cézár! – szólt vidáman, s ismét a kutya kötötte le minden figyelmét.

Leültek a hintaágyra, majd kisvártatva Mendi felugrott, limonádét készített és azzal kínálta Brendont, Cézárnak viszont, kis tálkába friss vizet töltött.

– Idefelé jövet beugrottam a kórházba. Beszéltem a főorvossal, valami Konrád, ugye? Azt mondta, ha nem ismer a fiú, ne menjek be hozzá, de jól van, épül szépen. Utánad érdeklődött, azt mondta, nem veszed fel a telefonját, nem tud elérni, a fiú is keres téged...

– Ó, Istenem! Dominik... szegény Dominik, amikor a leginkább szüksége lett volna rám, nem voltam mellette... Istenem, egészen kiment a fejemből... Mondd, mennyi idő telt el, azóta?...

– Hááát, eltelt néhány hét... Ne izgasd fel magad, Dominik jól van... én nem tudtam, hogy nem gondoltad-e meg magad? Még mindig akarod az örökbefogadást, Mendi?

– Hát persze, hogy akarom! Hogy feledkezhettem meg róla. Szegény gyerek, ó, szegény kis Dominik, hogy tehettem ezt veled... hiszen a szív, Ludvig szíve, most benne dobog... – mondta és zokogásba fúlt a hangja.

Brendon megdöbbent a hallottakon és ráébredt, hogy ezt nem szabad erőltetnie, már azt is megbánta, hogy egyáltalán szóba hozta. Azonnal más irányba terelte a beszélgetést.

Miután Brendon és Cézár elment, Mendi készülődni kezdett. Eszébe jutott, hogy Ludviggal milyen gyakran jártak ki az erdőbe kerékpározni. Mióta egyedül maradt, eszébe sem ötlött ilyesmi. Felvillanyozta ez a kutya az együtt érző okos nézésével, s ráébredt, hogy magának kell tennie valamit a saját érdekében, különben beleőrül.

Felpattant a kerékpárra és ott ragadt a mosoly a szája szegletén. Majdnem vidám volt. Fekete cicanadrágot húzott magára, hosszú mályvaszínű pólót vett fel hozzá és sportcipőt. Vidáman kerekezett az erdő felé.

Nagy volt a forgalom az úton, alig várta már, hogy lefordulhasson az erdei útra. Ott aztán fergeteges jókedve lett. Úgy érezte, mintha mellette kerekezne

Ludvig is. Előfordult, hogy énekeltek, vagy egymás mellett hajtva megfogták egymás kezét, fél kézzel kormányozva a kerékpárt.

Megállt, a biciklit egy fának döntötte, ő meg arrább futott és megölelt egy másikat. Sorra ölelgette fákat, nem is gondolt most másra... nem akart másra gondolni, a fákat mindig nagyon szerette, mindig jó barátságban volt velük, s most úgy érezte ezentúl már csak ők lesznek az egyetlen barátai.

Majd egy újabb fához futott, háttal neki támaszkodott, s felemelt fejjel bámulta a lombok között átsurranó fényt, meg a parányi kék foltokat, amit látni engedtek az ég kékjéből.

Ott, akkor érezte azt igazán, hogy szakítania kell a múltjával, el kell költöznie innen, egy új helyre, ahol nem emlékezteti minden Ludvigra, ahol nem róla suttognak a levelek a fülébe, mint itt... Most is hallja: Ludvig, Ludvig, Ludvig... Még a keze érintését is érzi. Félt, hogy elsírja magát, így hát nagyon határozottan eldöntötte, hogy elköltözik innen és új életet kezd. Olyan határozott és erős volt benne a vágy, hogy ajkai is megnyíltak és oda suttogta az ég parányi kékjének: *Elköltözöm! Elköltözöm, s új életet kezdek!*

Ha igazán kívánsz valamit, az valóra válik – hallotta hirtelen édesanyja hangját visszacsengeni a múltból, amikor ő arról álmodott, hogy a Jézuska karácsonyra hoz majd neki is olyan gyönyörű hajas babát, mint amilyen a szomszédék Lisájának volt.

Aztán keserűen elmosolyodott. *Butaság, amikor tehetetlen vagy, s kezded elveszíteni a talajt a talpad alól, akkor kezdesz hinni a mesékben...*

Abban a pillanatban, hátulról elkapta valaki mindkét karját, hátracsavarta, s fél kézzel szorította össze a két csuklóját, amikor ő sikítani kezdett, a másik kezével befogta a száját. Mozdulni sem tudott. Ráadásul fájt a karja, érezte, hogy a bőrt is lehorzsolta a fa kérge, még a vért is érezte kiserkenni. Aztán a szemébe nézett a támadójának. Ápolatlan, elhanyagolt külsejű ember nézett vele farkasszemet.

– Ne féljen, nem akarom bántani... – szólt halkan, majd végig futtatta szemét a testén. Mendi csendben figyelte, amint elindul a keze lefelé, majd megmarkolja a mellét. Hirtelen felindulásában beleharapott a férfi karjába. Az felszisszent, s Mendi kihasználta ezt a pillanatot, mert meglazulni érezte a kezet a csuklóján. Az egyik kezét sikerült kiszabadítania, és segítségért kiáltani.

Időközben a támadó is magához tért pillanatnyi kábulatából, elkapta és magához rántotta az asszonyt, nehezen tudta lefogni, mert küzdött, s folyamatosan segítségért kiáltozott. Nehezen, de végül elérte, hogy szorosan lefogja áldozata kezét a másikat viszont a szájára tapasztotta, hogy elhallgattassa, s újra beszélni kezdett hozzá, hogy nem akarja bántani, csak hallgassa meg őt.

Mendi kétségbeesett. Hiábavaló volt a kapálódzása, már kezdett kimerülni, és alig tudott megmozdulni, és sehol senki a láthatáron, amikor hirtelen kutyaugatásra figyelt fel. Majd nagy lökést érzett, ahogy a kutya

ráugrott a támadójára hátulról, s az rémületében a földre zuhant, magával rántva Mendit is. Fürgén talpra ugrott és futásnak eredt, nem is nézve hátra. Sem a támadójára, sem a megmentőjére nem gondolt most, csak futott lélekszakadva, segítségért kiabálva, egyre elfúló hangon.

Akkor vette észre a férfit, aki futott szembe vele.

– Segítsen kérem, segítsen!...

– Mendi, jól vagy? – kérdezte Brendon, amikor végre elérte az asszonyt.

– Brendon, te hogy kerülsz ide? – kérdezte Mendi kétségbeesetten, majd a vállára borult és kitört belőle a zokogás.

– Nyugodj meg, most már nyugodj meg... minden rendben van... Maradj itt – szólt Brendon, majd felmutatta a pórázt és folytatta – megkötözöm azt a csavargót és hívom a rendőrséget. Jövök mindjárt vissza, addig itt várj!...

– De én félek... biztosan itt van még valahol... vagy elfutott... aztán elkap újra... – zokogta Mendi.

– Ne félj, nézd, Cézár gondoskodik róla, hogy ne szökjön el, és ne bántson téged...

Mendi csak akkor nézett vissza, s látta, hogy a támadója a földön fekszik és ott áll vicsorogva Cézár, két mellső lábával a fekvő ember mellkasán.

– Hát ő volt, Cézár?... De hát, hogy kerültetek ti ide?

* * *

Másnap reggel Mendi vidáman ébredt. Azonnal talpra ugrott és mezítláb, lábujjhegyen futott le a lépcsőn, hogy megkérdezze vendégét, hogyan aludt.

– Szia Cézár! Hogy aludtál? – A kutya ott fogadta a lépcső alján, és fark-csóválva, kedves vakkantásokkal üdvözölte őt.

Brendon ragaszkodott hozzá, hogy Cézár itt maradjon, és vigyázzon Mendire, hogy nyugodt éjszakája legyen. Mindjárt futott is a fürdőszobába, hogy rendbe szedje magát, felöltözzön, csak előbb kiengedte Cézárt a kertbe, hadd futkározzon kedvére.

Amikor levetette a hálóingét, akkor vette észre, hogy nem csak horzsolt sebek vannak rajta, hanem durva kék-zöld foltok éktelenítik a testét. A csuklóján, biztosan a támadó szorításától, aztán volt a vállán, a dereka táján, sőt a fenekén is, amit valószínűleg akkor szerzett, amikor a támadójával együtt a földre zuhant a kutya támadásakor.

Gyorsan öltözködni kezdett, hiszen Brendon érte jön, mert be kell menniük a rendőrségre vallomást tenni. Az este sokáig elhúzódott a helyszínelés. Ő már nagyon ideges volt, nem volt kedve bemenni a rendőrségre. Miután a támadóját megbilincselve elvitték, már annyira ki volt készülve, hogy kerek perec megmondta, ő nem hajlandó sehová sem menni, szeretné a sebeit is fertőtleníteni és már nagyon rosszul érzi magát. Néhány fotót készítettek róla, vagy inkább a sérüléseiről, és ígéretet kellett tennie, hogy másnap mindketten bemennek a rendőrőrsre.

Készülődés közben elmosolyodott. Eszébe jutott, hogy amikor este Brendon hazahozta őt, első dolga volt, hogy megfürödjön. A férfi időközben nagyon feltalálta magát a konyhában. Készített tojásrántottát, és belegyömöszölt néhány falatot. Nem volt éhes, azt is alig tudta lenyelni, mert a gyomra még mindig görcsbe volt rándulva az idegességtől, de ő nem zavartatta magát, jóízűen falatozott mellette, még Cézárnak is jutott a finom vacsorából.

Időközben ő is megnyugodott, lefertőtlenítette karján a sebeket, Brendon asszisztált, mindent a kezébe adott. Cézár elnyúlva a padlón, éber szemekkel figyelte őket. A hős, aki talán az életét mentette meg előbb. Ki tudhatja, milyen szándékai voltak a támadójának. Bár, még éjszaka is a fülébe csengett: „Ne féljen, nem akarom bántani...”

Hogy mit akarhatott, talán sohasem fogja megtudni, de annyira megijedt, és felháborodott, amikor megmarkolta a mellét... Még, hogy nem akarta bántani?!...

Szerencse volt a szerencsétlenségben, hogy Brendon miután tőle elment, megállt ott a kiserdőnél, hogy hadd futkározzon Cézár kedvére, sőt ő maga is futott vele, így hallották meg a segélykiáltásait. Nem is tudja mi lett volna vele, ha ők nincsenek ott...

A rendőrségen megtudták, hogy egy szökött rab volt Mendi támadója. A kihallgatások után Mendinek orvoshoz kellett mennie, hogy legyen a kezükben látlelet. Brendon munkába ment, de ígéretet tett arra, hogy Cézárt Mendinél hagyja néhány napig, hogy biztonságban legyen.

Miután minden papírt leadott a rendőrségen, fellélegzett. Sütött a nap, langyosan cirógatta a szél, a lombokat újra zöldnek látta, színes virágok mosolyogtak rá mindenütt, amerre járt, és emberek között volt újra, s ez feldobta kicsit a hangulatát, kizökkentette eddigi magányosságából.

A folyópartra ment. Hosszan sétált a parton a dús lombú fák alatt, nézte a víz habzó hullámait, mintha az apró vízfodrok közül Ludvig kék szeme mosolygott volna rá. Mintha a hullámok az ő halk szavát sodornák tova: Ég veled, drágám!...

Leült a parton. Úgy érezte, hogy ha ezt, csak néhány nappal előbb teszi meg, talán beleveti magát a hullámokba... de most egyre távolodott Ludvig hangja, Ludvig mosolya... vitte a víz, egyre halkult a hang benne, már szinte nem is hallotta, csak azt látta, hogy süt a nap, kék az ég, és érezte, hogy újra él...

Hirtelen felugrott és futni kezdett a hang, a mosoly után... úgy érezte, hogy elveszíti, most már véglegesen elveszíti, ha szem elől téveszti. Már kívül volt a városon és még mindig futott, kémlelte a vizet, ahol még olykor-olykor feltűnni vélte Ludvig mosolyát... még néha hallani vélte a hangját... Egészen kétségbeesve fürkészte a vízen a fodrokat, rémülten kutatott a hang után, amikor hirtelen bele ütközött valamibe. Valamibe, vagy inkább valakibe, mert két kar nyúlt utána, hogy el ne essen.

– Sosem szokott a lába elé nézni?... – hallotta a kissé bosszús férfihangot.

– Eresszen el! Azonnal eresszen el! – üvöltötte Mendi és az előző napi események filmkockái peregtek le a szeme előtt.

– Bocsásson meg, de ha nem kapom el, akkor most ott hemperegne lenn a homokban – mondta a férfi, miközben elengedte – egyébként ön jött nekem, most viszont engem hibáztat.

– Miért nem állt félre az utamból? – duzzogott tovább Mendi.

– Csak azért, mert nem gondoltam, hogy vakon rohan a nagy világba...

– Egyáltalán nem érdekel, hogy ön mit gondolt! Egyébként is, vessünk véget ennek a társalgásnak.

– Örömmel!

Mendi megindult a kilátó felé. Elővette a telefonját és taxit hívott. Időnként hátra sandított, hogy nem követi-e a férfi, de az ott állt egy helyben tovább és bámulta a vizet. Aztán hirtelen megfordult s utána kiáltott:

– Mellesleg, Kelemen vagyok! Önnek mi a neve?

Mendi ijedten fordult meg, de a férfi magas, szikár alakja ott állt még mindig, nem közeledett. Kissé megnyugodott, mégis éles hangon szólt vissza – semmi köze hozzá!

Mendit a taxiban fogta el a rémület, hogy mit csinálhatott Cézár az otthonával ennyi idő alatt, amíg egyedül volt. Bár Brendon győzködte őt, hogy nem lesz semmi baj, de most szinte kétségbeesett, s lelki szemei előtt a teljesen felforgatott otthona jelent meg.

A kutya azonban, nagy örömmel fogadta őt. Ott feküdt a bejárati ajtó előtt, és öröm-vakkantásokkal futott eléje a kapuhoz. Mendi megsimogatta, majd körbefuttatta tekintetét a kerten, ám mindent rendben talált, úgy, hogy még jutalom simogatást is kapott Cézár, meg friss vizet a tálkájába.

– Figyelj Cézár, most ebédet rögtönözök magamnak, azután kicsit pihenek, majd elmegyünk kettesben sétálni, meg futkározhatsz is kedvedre... Rendben? – a kutya boldog vakkantásokkal nyugtázta a tervet.

Mendi ebéd után lepihent. Sok volt az izgalomból az utóbbi napokban, szerette volna átgondolni ezt az egészet és felejteni amit lehet tüstént.

Mint a villám, úgy hasított be a tudatába, mély gondolatai közepette, Dominik. Igen, őt is meg akarta látogatni ma és a sok zűrzavar közepette teljesen kiment a fejéből. Most mit tegyen? Cézárnak is megígérte, hogy elviszi sétálni, nem lehet kihagyni, ne mondja Brendon, hogy nem törődött a kutyájával, meg különben is, az életét mentette meg tegnap az erdőben.

Előkotorta a telefonját, kikereste dr. Konrád telefonszámát. Fogalma sem volt, hogy mennyi idő telt el azóta, az a szörnyű nap óta, bárhogy gondolkodott, akárhányszor gondolta végig, nem tudta beazonosítani az idő múlását, nem tudta mikor kapta meg a szívet a fiú és milyen állapotban van most. Szegény kisfiú, mióta várhat már rá? Gyorsan megnyomta a gombot.

– Nem zavarom doktor úr?

– Mendi, maga soha sem zavar!... Hogy van?

– Tűrhetően... Holnap meglátogatnám Dominikot, ha szabad? Hogy van?

– Jól van, gyorsan épül... már kereste magát Mendi, jöjjön csak nyugodtan, de előbb ugorjon be hozzám egy percre. Jó?

– Igen! Rendben.

Miután mindent elrendezett magában, készülhetett a sétára Cézárral. Éppen a nyakörvet tette a nyakára, amikor észlelte, megállt egy kocsi a ház előtt. A kutya farkcsóválása és öröm-vakkantása után, már tisztában volt vele, hogy Brendon érkezett meg.

– Nahát, éppen sétára indultunk. Velünk tartasz?

– Természetesen. Hová indultatok?

– Van itt a közelben egy liget, ott futkározhat kedvére.

Így hát hármasban mentek. Remek délután volt. Mendi már régen nem kacagott annyit, mint azon a délutánon. Futkároztak, kergetőztek, labdáztak, Cézár végtelenül boldognak látszott, s ha más nem is, de ő minden bizonnyal észrevette, hogy Gazdinak is ritka boldog pillanatokban volt része. A mindig komor Brendon önfeledt kacagása a kutya szívét is végtelen örömmel töltötte meg, s ezért nagyon hálás volt Mendinek.

* * *

Mendi izgatottan kopogtatott be dr. Konrád ajtaján. A főorvos ajtót nyitott.

– Jöjjön be Mendi, drága! – mondta és kezet nyújtott neki, majd az ott ácsorgó vörös hajú nőhöz fordult – Jolanda nővér, elmehet!

– Nagyon sápadt kedvesem, és sokat fogyott... Miért nem vette fel a telefonomat soha, aggódtam magáért... hogy meglátogassam, ahhoz viszont nagyon elfoglalt voltam, talán a héten kapok új kardiológust, akkor kicsit könnyebb lesz...

– Sajnálom, nekem valahogy kiesett az elmúlt időszak, de most már jól leszek... mondja, hogy van Dominik? Minden rendben vele?

– I i igen, jól van a fiú, a kezdeti állapotához képest. Kapott egy gyenge tüdőgyulladást, nehezen vészelte át, úgyhogy válságos volt az állapota, de most már rendben van, túl van rajta és bizton állíthatom, hogy életben marad, és teljes életet élhet... majd látni fogja. Kezdetben ne maradjon fél óránál tovább, jó? Jöhet minden nap, de majd szólok, ha már tovább maradhat.

– Köszönöm...

– Ja igen, még azt szerettem volna megbeszélni magával, hogy a fiú nem tud róla, hogy ki volt a donor, jó lenne, ha maga sem beszélne erről. Tudja jobb, ha sosem tudja meg, szerette Ludvigot, az orvosát, és nehogy valami bűntudata legyen, vagy ki tudhatja hogyan reagálna rá ilyen kis kamasz. Itt sem sokan tudják, akik nekem asszisztáltak, azokban meg maximálisan megbízom. Tudom, számíthatok önre. Mondja, még mindig szeretné örökbe fogadni, vagy esetleg meggondolta magát?

– Nem gondoltam meg magam.

– Jól van, akkor mindent megbeszéltünk. Menjünk a fiúhoz... tudja, gyakran bekukkantok hozzá magam is.

– Mendi néni, már azt hittem többé sosem látlak, – kiáltott fel Dominik, amikor belépett a kórterembe Konráddal – de örülök neked! Látod, már nem kell a maszk, olyan jól vagyok!

– Annak viszont én örülök! – szólt a könnyeivel küszködve Mendi. A fiúcska olyan szorosan ölelte, hogy bármennyire küzdött is ellene, elsírta magát.

– Mi van kis legény, eddig olyan bátran álltad a sarat, most meg sírni látlak? No, feküdj vissza, hadd hallom a dobogódat... – nevetett döcögve Konrád, majd lehajolt hozzá a fonendoszkóppal – hmm, na... kicsit felgyorsult, tehát rendben van. Hogy érzed magad, kisöreg?

– Nagyon jól! – mondta könnyeit törölgetve a gyerek.

Mendinek meg kellett kapaszkodnia az ágy végében, mert erősen szédülni kezdett, amikor meglátta Dominik mellkasán a varratokat. Min ment keresztül ez a gyerek, és ő nem volt mellette... senki sem volt mellette. Bűntudata támadt, és iszonyú vágyat érzett, hogy hallja ő is azt a szívdobogást. Hiszen az ott, Ludvig szíve. Szinte összerezzent, amikor Konrád megszólalt.

– Jöjjön Mendi, hallgassa csak, milyen bátor legények vagyunk mi!

Mendi szinte kikapta a doktor kezéből a fonendoszkópot, a keze reszketett, ahogy a gyerek mellkasára helyezte a hallgatófejet, majd ömleni kezdtek a könnyei.

– Hallja Mendi, minden rendben, két hónap múlva már futkározhat, mintha mi sem történt volna... persze csak óvatosan, még fél év rámegy, mire teljesen rendbe jön – mondta az orvos, miközben kivette Mendi kezéből a fonendoszkópot.

– Ne sírj Mendi néni, jól vagyok, már nagyon jól vagyok! – Mendi letörölte a könnyeit, megsimogatta a kisfiú fejét, majd megigazította rajta a pizsamát és gyengéden betakargatta.

– Úgy örülök, hogy jól vagy! El sem tudom mondani – mondta még mindig szipogva.

– Hát akkor én megyek... ahogy mondtam Mendi, fél óra, amiből tíz perc már elmúlt... Hozzád meg, kis kópé, majd benézek gyakran, szokásom szerint, oké? – fordult Dominikhoz a doktor.

Mendi boldog volt. Miután elhagyta a kórházat, azonnal hívta Brendont. Elújságolta, hogy milyen kitörő lelkesedéssel fogadta őt a kisfiú, sírtak is mindketten... nehezen is váltak meg egymástól, de Kondrád, csak fél órát engedélyezett. Kérte Brendont, hogy indítsa el az örökbe fogadási eljárást azonnal, hogy megkaphassa, mire elhagyhatja a kórházat a fiú.

Brendon megkérdezte, hogy a gyerekkel beszélt-e már erről, mi van, ha ő nem egyezik bele, de Mendi megnyugtatta, hogy ezer százalék, hogy beleegyezik, hiszen nem akar vissza menni az Árvaházba, őt viszont nagyon megszerette, ugyanúgy, ahogyan ő maga is Domit. Most nem mert erről szólni, mert minden izgalomtól óvnia kell, de ezentúl mindennap

meglátogatja, és megragadja a kellő alkalmat, hogy megkérdezze... nem fog ellentmondani, azt készpénznek veheti.

Tehát megállapodtak, elindítják az örökbefogadási eljárást, ki tudja még milyen akadályokba ütköznek, de Brendon nyugtatgatta Mendit, hogy nem lesz semmi baj, simán fog menni.

Mendi terveket szőtt. Elhatározta, hogy a vendégszobát átalakítja gyerekszobává. Mindenesetre, azt a kis asztalkát kidobja és íróasztalt szerez be helyette, hogy majd kényelmesen tanulhasson Dominik, amikor eljön az ideje. A két fotel, akár maradhat is, elfér, elég nagy a szoba... talán még a szekrény is megfelel, de azzal várhat is még, majd Dominik elmondja mit szeretne, a fő az, hogy legyen kényelmes fekhelye, és az már megvan.

Valójában gyerekszobának szánták ők azt Ludviggal, amikor még hittek benne, hogy lesz gyerekük, amikor már minden reményük elfogyott, akkor lett belőle vendégszoba.

Ezentúl, Mendi minden áldott nap meglátogatta a kisfiút, terveket szőtt, tervezgette a jövőt. Még a regényt is elővette, olvasgatta a vázlatot, de nem tudott belemélyedni, mert a személyes tervei ezúttal jobban foglalkoztatták.

Egy alkalommal Konrád doktor is betoppant, amikor Mendi játszott Dominikkal. A kisfiút nagyon lekötötte a társasjáték, látta ezt a főorvos is, és szólt Mendinek, hogy ezentúl maradhat egy órát. Mindketten nagyon örültek

az új helyzetnek, s amikor az orvos elhagyta a kórtermet, cinkos mosollyal megkérdezte a kisfiút:

– Mit szólnál ahhoz, ha az én fiam lennél?

– Hogyan lehetnék a te fiad? – csodálkozott rá Domi.

– Egyetlen módja van, örökbe fogadlak!

– Mendi néni, te tényleg örökbe fogadnál? Komolyan mondod?

– Még mennyire, hogy komolyan mondom, ha te is szeretnéd...

– Ó, Mendi néni, semmit sem szeretnék jobban a világon! – sírta el magát, majd átölelte Mendi nyakát, s így sírdogáltak együtt. – És mondd, akkor te leszel az anyukám?... – szipogott Domi.

– Igen drágám, én leszek az anyukád!

Mihelyt elhagyta a kórházat, már hívta is Brendont.

– Képzeld, igent mondott, igent mondott!... Lesz gyerekem... anya leszek! – újságolta végül sírva-zokogva – Brendon, én olyan boldog vagyok! Elhiszed?...

Brendon is boldog volt. Néhány alkalommal el is kísérte Mendit a kórházba, hadd ismerje meg ő is a fiút, ha már a papírmunkát neki kell végeznie. Rá is állt, ezúttal sürgette minden lépését, mert tudta, hogy mennyi ideig képesek ülni rajta egyes szervezetek.

Egy alkalommal, amikor Mendi elbúcsúzott Domitól, az ajtóban beleütközött Jolanda nővérbe.

– Szervusz Mendi, beszélni szeretnék veled – mondta, szinte követelőzően – ott arrább van egy üres kórterem, menjünk oda. – Mendi kicsit értetlenül nézett rá, de követte, s közben azon töprengett, vajon mi

mondanivalója lehet számára, az üdvözlésen kívül eddig még szót sem szóltak egymáshoz.

– Meg kellene beszélnünk néhány dolgot, – szólt, mire Mendi nagy szemeket meresztett. – Talán nem tudtál róla, de nekem viszonyom volt Ludviggal...

– Micsoda?... Neked... Ludviggal?...

– Igen! Egyébként mindent tudok. Tudom, hogy Dominik kapta Ludvig szívét, és azt is tudom, hogy te örökbe akarod fogadni a fiút...

– Honnan tudsz te... egyáltalán?...

– Vannak forrásaim! Azt akartam kérni, hogy mondj le az örökbefogadási szándékodról, mert én akarom örökbe fogadni a gyereket.

– Te? Te, ugyan miért?...

– Nem akarom az összes lapom kiteregetni előtted, de esélyed sincs, ezt jó ha tudod!

– Nem, ez nem lehet igaz! Már az sem igaz, hogy Ludvig veled kavart, jól ismerem az ízlését, a gyerekért viszont harcolni fogok. Egyébként is, miért lenne neked nagyobb esélyed?...

– Készpénznek veheted, hogy az enyém lesz!... – mondta fölényesen Jolanda, majd sarkon fordult és kiment a szobából.

Mendi utána rohant, az ajtóból még utána akart kiáltani, de a torkát fojtogatta a sírás. A lépcsőház felé vette az irányt, és futni kezdett lefelé a lépcsőn, miközben ömlöttek a könnyei.

A lépcsőfordulóban nekirohant egy felfelé tartó fehér köpenyesnek. Az igyekezett elkapni a vaktában rohanó nőt, kissé megingott, kevés híján együtt gurultak le a

lépcsőkön, míg végül sikerült megkapaszkodnia a korlátban, s így sérülésmentesen megúszták.

– Nem lehetne lassabban?... – szólt a fehér köpenyes, majd amikor végül ránézett az asszonyra, felhördült – megint maga az? Tényleg sosem néz a lába elé? – erre már Mendi is felkapta a fejét – Bocsásson meg! – mormogta a szemét törölgetve, majd ijedten meredt rá a fehér köpenyen lévő névjegyre: dr. Keveházi Kelemen, kardiológus.

– Még mindig nem tudom a nevét. Kelemen vagyok.

– Én is, csupán két betűvel több, fejtse meg, ha kíváncsi rá – szólt Mendi és rohant tovább.

* * *

Amikor már kívül volt a kórházon, azonnal hívta Brendont.

– Hol tart az örökbefogadás?... Brendon, félek, nagyon félek!... – hadarta Mendi szipogva.

– Nem tudunk most beszélni, ügyfeleim vannak, estefelé beugrom hozzád, jó? – hallotta Brendon hangját valahonnan a távolból... Nincs senki, nincs senkije, akit hívhatna, akivel megbeszélhetné a gondjait... Mit akarhat Jolanda? Miért olyan biztos a dolgában?... Bárcsak ő lehetne olyan biztos mindenben, de neki semmi sem megy úgy, ahogy kellene... nem elég, hogy elveszítette Ludvigot, ráadásul most tudja meg, hogy megcsalta őt... *Ludvig, Ludvig drágám, bárcsak választ kaphatnék tőled erre a kérdésre... Válaszolj, kérlek!*

Este korán lefeküdt. Nagyon kimerültnek érezte magát. Brendon és Cézár nála voltak órákig, alaposan kibeszélgették magukat. Egész nap rekkenő volt a hőség, amikor jött az alkony, kellemes szellő kezdett lengedezni, a sarkig kitárt ajtó és ablak, kellemes közérzetet biztosított számukra. Ültek az ebédlőasztalnál, szemben egymással, és jégkrémet kanalaztak. Cézár ott hasalt a hideg márványkövön, a fejét a lábaira fektetve figyelt. Figyelte Mendi minden mozdulatát, minden hangszín-változásra felkapta a fejét, mert érezte, hogy bajban van, nagy bajban van az, akit ő oly nagyon megszeretett.

Mendi mindent elmondott Brendonnak, szóról-szóra, amit Jolandától hallott, aztán rákérdezett:

– Neked nem mesélt Ludvig valamit, voltak neki nőügyei?...

– Nem Mendi, nem mesélt semmit, és biztos vagyok benne, hogy nem voltak nőügyei. Szeretett téged, én még soha nem láttam úgy szeretni senkit, mint titeket. Kizártnak tartom, hogy megcsalt volna.

– Akkor is, ha tudod, hogy Jolanda csinos, és még a húszas éveiben jár... Nem lehet, hogy mégis elcsábította, mondjuk egy éjjeli ügyelet tökéletes egy ilyen célra...

– Mendi, régebben ismertem Ludvigot, mint te, kezeskedni mernék érte. Mindig egyenes ember volt, csak a betegei érdekelték és te. Te voltál a szeme fénye, sohasem kockáztatott volna, hogy téged elveszítsen. Tudott nemet mondani, akkor is, amikor még nem ismert téged, nem volt könnyen elcsábítható, utálta a férfiakra tapadó nőket.

– Köszönöm Brendon, mégsem tudok megnyugodni, mit akarhat Jolanda, és miért olyan biztos a dolgában?

– Ezt ugyan nem tudom megmondani, de tény, hogy azzal árthat neked, ha tud arról, hogy a gyerek Ludvig szívét kapta. Akkor megvétózhatja valaki, mert megvádolhatnak azzal, hogy csak azért ragaszkodsz a gyerekhez, mert Ludvig szíve dobog benne. Ebből tényleg lehetnek bonyodalmak. Tudakold meg Konrádtól, hogy Jolanda valóban tudhat-e erről, vagy csak blöfföl, mert a szívátültetés és Ludvig halálának időpontja igen csak megegyezik.

Mendi fájdalmasan felsóhajtott, bár Brendon megígérte, hogy mindent megtesz az ügy felgyorsításának érdekében, ő mégis kezdte elveszíteni lába alól a talajt.

Sokáig forgolódott álmatlanul az ágyán. Számtalanszor kapta azon magát, hogy megtapogatja, nem fekszik-e Ludvig mellette. Talán csak álom volt minden... egy szörnyű álom, és reggel együtt ébrednek, mint annak idején, hozzá bújik és azonnal elmúlik ez a rémálom... megvigasztalódik.

Az ablakon áramlott be a friss levegő, olykor meglebegtette a szél a függönyöket és kellemes virágillatot lopott be a szobába. Telihold volt, és éppen bekukkantott Mendi ablakán. Mosolygott a vén kaján s közben álomport hintett reá.

Az álma is csodaszép volt. Virágos réten futkározott, forgott, kacagott, majd észrevette Ludvigot, jött szembe vele az akácsoron. Futottak egymás felé. Ludvigon fehér, feltűrt ujjú ing volt, szürke nadrág, s lobogott a dús sötét

haja, ahogy futott. Rajta könnyű, lenge fehér ruha volt, érezte az éjszaka varázslatos illatát, hosszú szőke haja nagy hullámokban, szinte szállt utána... olyan volt a futása, mint a lassított film... de nem bánta, mert csodálatos volt az éjszaka, csillagok őserdeje ragyogott rájuk az illatos éjszakában... majd azt tűnt fel, hogy minél inkább közelebb kerülnének egymáshoz, úgy távolodnak... Ludvig egyre messzebb lesz, és érezte, látta, hogy sohasem fogja elérni, akkor kiáltott neki: – *Ludvig, ne hagyj el! Ne menj el drágám, mihez kezdjek nélküled?... Látod nem megy... sehogy sem megy nélküled!...*

Akkor hallotta Ludvig hangját, azt mondta: – *Ne félj drágám, mindig veled leszek, minden rendben lesz... a kérdésedre is hamarosan megkapod a választ... szeretlek!* – Ennyi volt, és már nem látta többé, eltűnt a fasorban...

Csupa könny volt a szeme, amikor felébredt, s a könnyein át látta még, ahogy Ludvig visszaint a fasorból és utána gyorsan felszáradtak a könnyei.

Nem értett semmit. Nem tudta, hogy álmodott-e, vagy valóban látta Őt, valóban szólt hozzá, de az éjszaka illatát most is olyannak érezte, mint előbb és érezte azt is, hogy Ő megnyugtatta, már nyoma sem volt a kétségeinek, már nem félt semmitől, érezte, hogy Ludvig vele van, s minden megoldódik, nincs mitől félnie.

Másnap reggel egyenesen Konrádhoz tartott. Először annak akart utána járni, honnan tudhat Jolanda, akár arról, hogy ő örökbe fogadná Dominikot, no meg a donor kilétéről, vajon tudhat-e?

Konrád nagyon gondba esett a hallottak után. Állítása szerint, Jolanda nem volt beavatva az ügyekbe. Hivatalosan viszont, még aznap külföldre szállították a donor szívet, majd két nappal később úgyszintén külföldről érkezett a szív, amit Dominik kapott. Ha esetleg turkált volna az iratok között, ott nem található semmi bizonyíték. Viszont, ha valaki mégis elszólta volna magát, tehát hallott róla, azt viszont bizonyítania kell, de az már nem fog menni, nyugtatgatta Mendit.

– Az viszont tény, Jolanda üldözte Ludvigot a szerelmével. Ludvig engem kért meg, szóljak a főnővérnek, hogy amikor ő ügyel, ne ossza be Jolandát, amit a főnővér meg is tett, viszont előfordultak cserék a nővérek között és nem mindig sikerült ezt elkerülni, már éppen elgondolkodtam azon, hogy megszabadulunk Jolandától. Mendi drága, maga számíthat ránk, ne aggódjon.

Így hát, megnyugodva hagyta el a főorvos szobáját és tért be Dominikhoz. Gondtalanul játszottak, a kisfiúnak éppen valami kártyajátékhoz volt kedve. Derűs volt a hangulat, és olykor-olykor felszabadult kacagás hallatszott ki az egyébként csendes kórteremből.

Nyílt az ajtó. Mendiben egy pillanatra megállt az ütő. Arra gondolt, mi lesz, ha Jolanda az? Ha ide merészkedik és a gyerek előtt kezdi boncolgatni az ügyet? Már látta is maga előtt agyonsminkelt arcát, hatalmas műszempilláit, a dús vörös haját és roppant csinos, karcsú alaját. Egy pillanatra megborzongott.

– Helló, kisöreg! Hogy vagyunk, hogy vagyunk? – A hang hallatára Mendi felugrott a helyéről, a jövevény is

megtorpant – bocsánat, zavarok? Ön Dominik édesanyja?... – kérdezte zavartan.

– Ó, n-ee-m... vagyis i-i-i-igen... leszek... jaj, miket is beszélek?...

– Mendi néni örökbe fogad engem, és ő lesz az anyukám – sietett Dominik a segítségére.

– Óóó, de hiszen ez fantasztikus...

– Már én is nagyon várom! Mendi néni, ez az új doktorbácsim!

Mendivel fordult egyet a világ. Le kellett ülnie, hogy el ne essen. A szoba legtávolabbi zugában foglalt helyet, s onnan nézte, amint dr. Keveházi Kelemen, kardiológus, megvizsgálja Dominikot. Az az ember, akinek ő kétszer nekifutott, és durva szavakkal illette. Ez az ember lett Ludvig utóda a Kardiológián. Elmosolyodott... a sors különös véletleneket képes produkálni.

* * *

Másnap, Mendi délután ment a kórházba. Mindig megnézte a beosztást előbb, s igyekezett elkerülni Jolandát. Sőt, a főnővér is szólt neki, ha tudomást szerzett egy-egy cseréről, és nem csak ő, hanem más nővérek is. Mendi érezte, vele vannak, érezte, hogy nincs egyedül.

Sokáig maradt azon a délutánon. Szombat volt, a főorvos sem volt már benn a kórházban, rendkívül jól érezték magukat Dominikal, játszottak, beszélgettek,

tervezgették a jövőt. Már esteledett, amikor Mendi elhagyta a kórházat.

Keveházi doktor is kilépett a kórház kapuján, s nagyot szippantott a lehűlő esti levegőből. Fenyőillatot hozott a szél, szétnézett, merre is induljon, amikor észrevette Mendit, amint a parkoló felé tart. Hosszú léptekkel hamar beérte és kedvesen üdvözölte.

– Megfejtettem a nevét!...

– Dehogyis fejtette meg, Dominiktól hallotta.

– A Mendit igen, azután jött még a neheze... mondja, van kedve velem vacsorázni? Itt szemben van egy hangulatos étterem...

– Gondoltam, haza megyek vacsorázni... egyedül nem szeretek étterembe menni...

– Akkor tartson velem, én se legyek egyedül. – Mendi rábólintott.

– No, halljam a megfejtést! – szólt Mendi, amíg a pincérre várakoztak.

– A Kele, az kemény dió volt, de véletlenül találkoztam Kele Ludvig nevével, akinek a helyére vettek fel, és véletlenül összeraktam: KeleMendi... azt mondta nekem, hogy ugyanaz a neve, mint az enyém, csak két betűvel több, ha a két utolsót töröljük, Kelemen, akár az én nevem, Kele Mendi az öné. Tehát íme a megfejtés.

– Igen bravúros...

– Az a Ludvig a bátyja talán? Miért hagyta el a kórházat?

– ... ó, dehogyis... a férjem volt...

– Már nem a férje? Elváltak?...

– Neeem, dehogyis... meghalt...

– Ó, bocsásson meg, nem tudtam, hogy lehetek ilyen faragatlan?...

– Nem tudhatta. Én is faragatlan voltam magával, ott a folyóparton. Tudja, éppen előző napon támadt rám a kiserdőben egy szökött fegyenc... aznap voltam a rendőrségen meghallgatáson, meg látleletre küldtek... Utána lementem a folyópartra, és a víz fodrai között megláttam Ludvig mosolyát. Futottam utána... egészen addig, amíg magába nem ütköztem... amikor elkapott, azt hittem, hogy megint megtámadtak... ne haragudjon, hogy goromba voltam magával.

– Én tartozom bocsánatkéréssel. Persze honnan tudtam volna... de meg tudom érteni ezek után... tényleg bocsánatot kérek... Hmm, azt hiszem egy csónakban evezünk. Én aznap jöttem ide a városba, aznap költöztem...

– Miért mondta, hogy egy csónakban evezünk?

– Nekem a feleségem halt meg... nem tudtam otthon maradni, itt kerestem munkát... aztán ott a folyóparton emlékeztem. Ugyanis, a feleségem vízbe fulladt. A maga férjével mi történt?

– Közlekedési baleset. – A pincér vetett véget ennek a beszélgetésnek. Rendeltek, aztán némán vacsoráztak, mindketten mélyen a gondolataikba merülten.

– Ez majdnem olyan volt, mintha egyedül vacsoráztunk volna – mondta Mendi, amikor már elmenni készülődtek.

– Igen... egyedül, de mégis együtt... Menjünk, sétáljunk még és beszélgessünk, ha van hozzá kedve.

Már tíz óra is elmúlt, mire Mendi hazaért. Hosszan sétáltak a parkban és rengeteget beszélgettek. Szóba jött Dominik is, no meg az a második ütközésük a lépcsőfordulóban. Elmondta, hogy Jolanda borította ki, mert megfenyegette, hogy elveszi tőle Domit. Az is kiderült, hogy Kelemenék is gyermektelenek voltak, hosszú évek óta. Emilinek, a feleségének eltávolították a méhét, esélyük sem volt saját gyerekre, ők is az örökbefogadáson gondolkodtak, aztán történt a baleset Emilivel. Fantasztikus ember Kelemen, megígérte, hogy mellette áll Jolandával szemben. Azt mondta róla, hogy fantasztikus, ahogyan a gyerekkel bánik és, hogy jó anya lesz.

Dominikot is fantasztikus kisembernek tartja (így mondta: kisember). Ez annyira kedvesen hangzott a szájából. Remek ember, tele az élet fájdalmaival, ahogyan ő maga is.

Lezuhanyozott, majd lefeküdt. Sokáig forgolódott még álmatlanul, hallgatta az éjszaka hangjait, zörejeit, amibe néha kutyaugatás vegyült. Ha egy-egy szellő arra járt, akkor a fák lombjai besuttogtak hozzá az ablakon... mesét meséltek, és lassan álomba ringatták.

Másnap reggel kilenckor már benn volt a kórházban. Megbeszélték Kelemennel, hogy leviszik a kórházkertbe Domit. Konrád is engedélyezte, de csak rövid időre, sétálgathat kicsit, meg ücsöröghet a friss levegőn. Kelemen ugyan nem ügyelt, csak azért ment be, hogy

segítsen Mendinek és kéznél legyen, ha esetleg szükség lesz rá.

– Már csak rád várunk, Mendi néni... – köszöntötte őt Domi – ...szólíthatlak anyának? – kérdezte váratlanul, félszegen.

– Örülnék neki... ó, kicsim...

– A doktorbácsi is velünk jön, hogy kéznél legyen, azt mondta!... Már alig várom, hogy sétálhassak a kertben.

– Akkor menjünk, kicsim... – szólt Mendi, majd cinkosan Kelemenre mosolygott.

Már minden elő volt készítve, ott állt a tolószék, és Domi is fel volt öltözködve, póló volt rajta és rövid nadrág.

Elindultak. Kelemenen nem volt fehér köpeny, viszont a nyakában lógott a fonendoszkóp. Mendi előrement, hívta a liftet. Kelemen tolta a kocsit, a kertben viszont futott vele néhány kört. Domi sikított örömében, kacagott, nagy élmény volt neki. Azután megálltak egy fa alatt.

– Még... még... olyan jó volt!

– Várunk picit, csak lélegezzél mélyeket, aztán meghallgatlak, és utána sétálhatsz Mendi nénivel, picit futhatsz is a gyepen, meg hempereghetsz... jó lesz?

– Igen, nagyszerű!

A vizsgálat után a doktor bácsi engedélyezett egy kis futkározást, hempergést. A kisfiú nagyon élvezte, hiszen olyan régen volt az, amikor ő még futkározhatott, hogy már alig emlékezett rá. Kacagott, nagyokat hahotázott, gurult a fűben, és természetesen Kelemen doktor sem

volt rest együtt gurulni a sráccal. Aztán felkapta, magasra emelte, s onnan fentről kiáltott Dominik.

– Anya, nézd, hogy megnőttem!

– Anyaaa?... No, ezt még megkeserülöd! – Mendi hátra fordult a hang irányába, s meglátta Jolanda dühtől torz arcát, a szemei szikrát szórtak, ujját felemelve fenyegetően még hozzátette – Ezt még nagyon meg fogod bánni!

* * *

Másnap délután Brendon hívta Mendit, sürgősen beszélniük kell egymással, mert behívták a Gyámügyi Hivatalba és valamit hamarjában meg kellene beszélniük.

– Nem várhat? Éppen Dominikhoz készülök.

– Tudod mit, várj meg, tíz percen belül nálad leszek. Azután eldöntheted, hogy meghallgatsz, vagy együtt megyünk Dominikhoz és utána beszélgetünk. Jó lesz így?

– Igen, nekem megfelel. Valami baj van? – kiabálta még bele a telefonba Mendi, de Brendon már nem hallotta, kikapcsolta a telefont, gyújtott és indult.

Mendi tűkön ült, amíg Brendon megérkezett. Érezte, hogy történt valami, valami nagyon nincs rendben, mert Brendon hangja izgatott volt. Ő egyébként, mindig maga a nyugalom, legalábbis olyannak ismeri, aki nem húzza fel magát apró-cseprő dolgokon... szóval, nem hallotta még ilyennek a hangját.

Azonnal hellyel kínálta, addig sehová sem mennek, amíg meg nem tudja mi történt, jelentette ki, még a hangja is remegett az izgatottságtól.

– Jó, jó... ne izguljál már előre... ráérsz később is... – azután belevágott.

– Befutott Jolanda örökbefogadási igénye a hivatalhoz. A gyámügyesek szerint esélyesebb nálad. A családi körülmények is adottak, az anyagi helyzet is megfelelőbbnek bizonyul a tiédnél, sőt, ha bebizonyosodik az állítása, miszerint Dominik kapta az elhunyt férjed szívét, akkor téged ki is kell zárniuk az örökbefogadás lehetőségéből.

– Mit értesz az alatt, hogy a családi körülményei adottak, és az anyagi helyzete miért jobb az enyémnél?

– Mendi, mit tudsz róla? Férjezett?

– Én úgy tudom, hogy nem... csak egy szajha...

– Már pedig, ott az állt, hogy férjezett, magam is olvastam. Orvos férjével biztosítani tudják úgy az iskoláztatás, továbbtanulás, és egyéb ellátás anyagi körülményeit a fiú számára. Erre határozottan emlékszem, sőt még a férj neve is ott állt, csak azt nem jegyeztem meg.

– Ez nem lehet, nem lehet igaz... Persze, az én anyagi helyzetem viszont labilis... a regénnyel sem tudok időben elkészülni... már jeleztem a kiadó felé, nagyon megértőek, de nem örülnének neki, ha nem teszek eleget a szerződésbe foglaltaknak. Meg kell őrülni!... – torkát már a sírás fojtogatta.

– Ezt meg tudjuk oldani...

– Igazán? Mégis hogyan?...

– Mendi, figyelj rám, kössünk névházasságot, jól menő ügyvéd vagyok, azzal az anyagi helyzet meg lenne oldva. Az is nyomna a latba, hogy házaspár leszünk, hamarább kaphat meg egy gyereket, egy gyermektelen házaspár, mint egy magányos nő... Már csak az a kérdés, hogy bizonyítani tudja-e Jolanda, hogy Dominik kapta Ludvig szívét? Arra már nem tudok megoldást...

– Konrád azt mondta nekem, hogy senki sem fogja tudni bizonyítani, le van minden papírozva, Jolanda csak blöfföl... mindenki mellettem áll... bízom bennük...

– Ha így van, akkor csak az előbbi javaslatomat fontold meg, és győzni fogsz... győzni fogunk! Hallod?

– Jó, majd még átgondolom... adj egy kis időt?

Brendon vidáman játszott Dominikkal azon a délutánon, csak Mendi volt szótlan, az esze másutt járt, most nem tudta lekötni a figyelmét Dominik sem.

Amióta Ludvig nincs mellette, csak rossz dolgok történnek vele. Miért fordult minden, és mindenki ellene? Márpedig ő nagyon megszerette Dominikot, nem hajlandó róla lemondani. Eddig nem kellett senkinek, most mégis mi történik? Persze, Jolanda bosszúból csinálja, de miért? Lehet abban valami, hogy Ludvig mégis kikezdett vele, s azért teszi, vagy éppen az ellenkezője, nem kellett Ludvignak, s most rajta áll bosszút? Ugyan ki vette feleségül azt a ringyót, ugyan kinek kellett ő, csak azért, hogy elvehesse tőle Domit... *Ó, Ludvig drágám, mikor adsz választ a kérdésemre?... Mégis mikor? Megígérted...*

És Brendon? Tényleg olyan jó fej, hogy csak azért feleségül venné, hogy megkapja Dominikot, vagy vannak további tervei is? Mégis mit gondoljon?... Mégis mit tegyen?

– Anya, nézd, megvertem Brendont! Anya, hallod? – Mendi összerezzent, csak Dominik harmadik felszólítását hallotta meg. Brendon aggodalmasan nézte az asszonyt.

Amikor már kívül voltak a kórházon, akkor szólalt meg Mendi.

– Ugye, azt a dokumentumot nekem is megmutatják, ha bemegyek a Gyámügyi Hivatalba?

– Nem hinném, legfeljebb akkor, ha veled megyek. Szeretnéd megnézni?

– Igen, minél előbb!

– Jó, akkor reggel telefonálok nekik, ha Evelin benn lesz, ő biztosan megmutatja nekünk újra. Jó lesz?

– Remek! Várom a hívásod reggel – ezzel, mintha csak zár került volna a szájára, újfent elhallgatott, és mint aki egészen másutt jár, Brendon nem tudta szavát venni többé.

Éjjel alig hunyta le a szemét. Kérte a választ Ludvigtól, de hiába. Pedig jó lett volna tudni, hogy volt-e valami köze Jolandához. Biztos volt benne, hogy nem, de megerősítésre várt, hiszen megígérte... bár azt nem tudja, hogy álom volt-e, vagy tényleg látta Őt... de megígérte, és amit Ő megígért, azt be is tartotta. Tehát várt... és biztos volt benne, hogy nem vár hiába.

Másnap ott ültek Brendonnal a Gyámügyi Hivatal folyosóján, amikor érkezett Evelin, behívta és leültette őket. Azaz csak Mendi ült le, Brendon állva maradt. A hölgy eléje tette Jolanda örökbefogadási igényét, s magukra hagyta őket.

Mendi félve nyúlt hozzá, úgy érezte, hogy gyalázatosan koszos, valami rettentő förtelem az ami előtte fekszik... lassan, óvatosan nyitotta ki, majd olvasni kezdte.

Amikor odaért az olvasásban, hogy férje: dr. Keveházi Kelemen, kardiológus, akkor úgy érezte, összeomlik a világ. Ült ott és bámult maga elé... képtelen volt folytatni... egyre csak azt hajtogatta, alig hallhatóan motyogva maga elé: *Vége, mindennek vége!*

Aztán hirtelen felugrott, s kirohant. Brendon hiába szólongatta, ő csak rohant végig a folyosón s közben záporoztak a könnyei. Dr. Keveházi Kelemen... micsoda ördögi terv, hogy tudták így megvezetni őt? Ördögfajzat... csak azért csinált mindent, csak azért férkőzött közel a gyerekhez, hogy megszerezze magának... meg Jolandának... Talán sohasem volt felesége, sohasem halt meg, ez az egész egy előregyártott ördögi terv volt, hogy kifosszák őt. Így már semmi esélye, semmi esélye kettejükkel szemben. Ő még azt hitte Kelemenről, hogy jó ember... hogy lehetett ilyen balga, hogy nem vette észre előbb... semmi esélye, semmi esélye... *Ludvig, miért nem segítesz, miért?*

Amikor Brendon beérte, csak a karjaiba vetette magát és vigasztalhatatlanul zokogott. Brendon semmit

sem értett. Nem tudta mit olvashatott ki Mendi azokból a papírokból, ami ennyire felzaklatta.

Csak sokára nyugodott meg. Egy parkban ültek a padon. Fogalma sem volt, hogy kerültek oda. Brendon vízzel kínálta. Ivott. Aztán érezte, hogy Brendon a könnyeit törölgeti... mint egy gyereknek. Kedve lett volna megint elfutni, kifutni a világból... Úgy érezte, hogy halálosan fáradt, feladja, nincs ereje a küzdelmekhez... azt sem értette, miért is él még? Miért él még, amikor senkije és semmije sem maradt...

– Mendi, jól vagy? – hallotta Brendon hangját, de a szavak nem jutottak el a tudatáig. Nem válaszolt.

– Úgy szeretném tudni, mi készített ki ennyire. Szedd össze magad, kérlek, ne add fel, segítek, mindenben segítek, csak szedd össze magad és csináljuk tovább, ne vesztegessük az időnket. Akarod azt a gyereket, vagy nem? Erre válaszolj!

Mendi nagy nehezen összeszedte magát és mindent elmondott Brendonnak. Mire a mondandója végére ért, már azt sem hitte el, hogy dr. Keveházi Kelemen orvos. Mindent kiterveltek, mindent hazugsággal akarnak elérni, csak azért, hogy kifosszák őt. Nem, nem adja fel!

– Brendon, áll még a házassági ajánlatod? – kérdezte egészen váratlanul.

– Igen! – vágta rá Brendon, s mindez őt lepte meg a legjobban.

– Akkor mire várunk, menjünk és jelentkezzünk be. Minél előbb túl akarok lenni rajta!

* * *

Mendi ezután is rendszeresen látogatta Dominikot, csak most már duplán odafigyelt az ügyeletekre. Már nem csupán Jolandát, de Kelement is kerülnie kellett. Gyakran mentek le a kórházkertbe a kisfiúval, egyre hosszabban sétáltak, vagy csak ültek a padon, hallgatták a madarak csicsergését, csodálták a fák lombkoronáit, találgatták melyik, milyen fajhoz tartozik, no meg a virágágyásokat is jól körüljárták, megfejtették mi a nevük, vagy melyik virágfajhoz, vagy csoporthoz tartoznak. Egy-egy ilyen közös kis kirándulás rengeteg információval bővítette Domi tudását is, mert az már biztos volt, hogy legalább fél évet kimarad az iskolából.

Időközben elérkezett a nap, amikorra időpontot kaptak a házasságkötésre. Brendon két kollégája volt a tanú az esküvőjükön, azután ment mindenki a maga dolgára.

Brendon átfogalmazta az örökbefogadási kérelmüket, ami ezúttal már megfelelő anyagi körülményeket biztosított a gyermekneveléshez, és persze az is nagy jelentőséggel bírt, hogy nem csupán anyát, de apát is kap az örökbefogadott gyermek.

Egy délelőttön ismét Dominiknoz indult, s ahogy kaptatott fel a lépcsőn a harmadikra, folyton csak arra gondolt, nehogy összefusson Kelemennel, mert ezúttal nem tudott olyan időpontot választani, hogy valamelyiküket ne találja ott az osztályon. Délelőttre Kelemen, délutánra Jolanda volt beosztva, s így a

kisebbik rosszat választotta. Azért is nem szállt liftbe, nehogy ott kelljen szemben állnia Kelemennel, bízott benne, hogy megússza.

Mégis, amikor felért a harmadikra, a liftajtónál Jolandát pillantotta meg. Úgy tűnt, mintha éppen rá várt volna, mert amikor meglátta őt, rögtön gyilkos pillantásokat lövellt felé a szeme, teljesen eltorzult arccal és gyűlölettől reszkető hanggal támadt rá.

– Mégis mit gondoltál, hogy a férjhezmeneteleddel minden megoldódik?...

Mendi úgy tett, mintha nem látná, sőt nem is hallaná a neki irányuló szavakat, megpróbálta kikerülni Jolandát, de az útját állta, s dührohamában igen csúnya szavakkal illette őt.

Mendi összeszorította ajkait, s újfent megpróbálta kikerülni támadóját, de sikertelenül. Az meg csak úgy ontotta rá gyűlöletét, egyre magasabb hangerővel.

Először dr. Konrád kukkantott ki az ajtaján, hogy megnézze mi történik, és azután ott is maradt, majd nővérek egy csoportja is futni kezdett abba az irányba, ahonnan az átkozódás hallatszott. Keveházi doktor is felfigyelt a lármára, amint kilépett egy kórteremből, s megpillantva Mendit, ő is arra felé tartott.

– Mi történik itt? – kérdezte Konrád értetlenül. Mendi meg sem tudott szólalni, Jolanda viszont, rendületlenül szórta rá átkait.

– Ez, ez a ringyó akar engem kisemmizni, pedig jól tudja, hogy én akarom Dominikot, és mindent megtesz azért, hogy ne én kapjam meg a gyereket. Pedig tudd meg – fordult ismét Mendi felé – Ludvig akarta ezt a

gyereket, és azt akarta, hogy testvére legyen a mi gyerekünknek... No mit bámulsz te liba?... Igen, igen, terhes vagyok Ludvigtól, az ő gyerekét várom, és ő választotta Dominikot a gyerekünk testvéréül... – ordította Mendi felé, mintegy utolsó tőrdöfésként.

Hirtelen csend lett. Úgy tűnt, mintha egy örökkévalóságig tartana, de váratlanul mindenki arra figyelt fel, hogy Mendi átszellemült arccal néz az ég felé, majd suttogja:

– Köszönöm, Ludvig! Köszönöm. – Megkapta a választ. Erre várt már mióta. Egészen megkönnyebbült. Azután nyugodt hangon, Jolandához fordult.

– Kezdettől tudtam, hogy hazugság minden szavad. Ludvignak sohasem kellettél, s most rajtam akarsz bosszút állni. Ha terhes vagy, az csak a te dolgod, mert az az egy biztos, hogy nem Ludvigtól. Ugyanis ő steril volt. Hát ennyit a hazugságaidról. Azt viszont, hogy kitől van a gyereked, ha egyáltalán terhes vagy, azt beszéld meg inkább az itt jelenlevő férjeddel – mondta Mendi, erősen kihangsúlyozva az utolsó szót, Keveházi doktor felé biccentve, mintegy elégtételt véve mindkettőjükön.

Nagy zűrzavar keletkezett. Mindenki értetlenkedve vonogatta a vállát, mind azt hajtották, hogy semmit sem értenek az egészből, mire dr. Keveházi Mendi elé állt.

– Nem vagyok a férje, sohasem voltam, és nem is leszek, mire alapozza a gyanúját? – Mendit mintha villámcsapás érte volna, úgy hatottak rá a szavai. Rémülten nézett Kelemenre, már csak azért is, mert Ludvig kék szeme nézett vissza rá Kelemen arcából.

– ...ez áll az örökbefogadási kérelmében... – suttogta alig hallhatóan.

– Megértem, nehéz időszak ez önnek, talán túlontúl nehéz... – hangja lágy volt, megértő, még a szokottnál is kedvesebb – ám, egy pillanatig sem gondolt arra, hogy ez ugyanolyan hazugság, mint az, ami ön ellen irányult? Bárhogy volt is, én ön mellett állok! – azután pedig Jolandához fordult – Holnap délig vonja vissza az örökbefogadási kérelmet, mert különben beperlem az adataimmal való visszaélésért, és esküszöm, hogy börtönbe juttatom – majd elindult és benyitott a soron következő kórterembe.

Senki sem tudott szólni, a levegő is megfagyott, szinte fojtogató lett a csend, csak Dr. Keveházi léptei hallatszottak a hirtelen beállt csendben, amint keresztülment a folyosón. Mendi azt érezte, hogy utána kellene mennie, hogy bocsánatot kérjen, de nem engedelmeskedtek a lábai. Végül dr. Konrád törte meg a csendet. Erélyes hangon szólt.

– Jolanda, menjen szedje össze a holmiját, ki van rúgva! Legkésőbb fél óra múlva távozzon, és soha többé nem teheti be a lábát ide. Megértette?... A papírjait postázzuk... – szólt utána még, csendesebben. – Most már mindenki menjen a dolgára!

Mendi ott álldogált még egy ideig. Egész testében reszketett, mire Eszter nővér felfigyelt rá, és beráncigálta a főnővéri szobába. Egy pohár vizet nyomott a kezébe, majd megkérdezte.

– Hívjam ide Konrád doktort, hadd adjon valami nyugtatót? – Mendi a fejét rázta, majd kitört belőle a

sírás. – Sírj csak nyugodtan gyermekem, megkönnyebbülsz tőle – mondta az idős nővér, s a haját simogatta, mint a gyerekét szokás. Nyílt az ajtó, előbb Linda, majd Hajni nővér is csatlakozott a vigasztalók sorába.

– Maradhatok nálatok még egy kicsit, így nem akarok Dominikhoz menni – szólt még mindig szepegve Mendi.

Mendit gyötörte a bűntudat Kelemen miatt. Másnap délutánra időzítette a látogatást, meg sem nézte a beosztást, már nem kellett senkitől sem tartania. Eldöntötte, hogy megkeresi Kelement és bocsánatot kér tőle, ha ugyan egyáltalán szóba áll vele. Hogy lehetett olyan ostoba, hogy felült Jolanda hazudozásainak és megbántotta azt az embert. Hogyan bocsáthatna meg neki, amikor ő maga sem tud megbocsátani magának.

Kellemes lenge szellő fújdogált, hűtötte kipirult arcát, majd megállt egy útszéli nyírfánál és a lombokba temetkezett, hátha enyhíti lelke bűntudatát. Akkor váratlanul megcsörrent a telefonja.

Brendon hívta és boldogan újságolta, hogy Jolanda visszavonta az örökbefogadási kérelmét. Evelin azt mondta, hogy most már egyenesben vannak, hamarosan hazavihetik Dominikot.

Mendi egyszerre volt boldog és boldogtalan. Boldog volt, hogy megkapja a kisfiút, és boldogtalan, mert rettenetes vádakkal illette Kelement, és ez nagyon nyomasztotta.

Futni kezdett a kórház felé, talán boldogságában, viszont azt eldöntötte, hogy mielőtt bemenne Domihoz, megkeresi Kelement. Elújságolja a jó hírt és megpróbálja elnyerni a bocsánatát.

* * *

Linda nővérrel futott össze elsőként a folyosón, őt kérdezte meg hát, hogy benn van-e Keveházi doktor, és hol találhatná meg.

– Talán még itt van, nézz be az orvosiba...

– Bocsánatot kell kérnem tőle... csúnyán megbántottam... Köszi, benézek! – s már futott is az orvosi szoba irányába. Ott aztán mély lélegzetet vett, és bekopogott.

– Szabad! – Mendi felismerte Kelemen hangját, s bár bátortalanul, de benyitott.

– Üdvözlöm Mendi! Mi jó hírt hozott? –

– Hoztam azt is! Jolanda visszavonta az örökbefogadási kérelmét.

– Ez tényleg jó hír!...

– Igen, és az ön érdeme. Köszönöm. És szeretném még a bocsánatát kérni. Elismerem, csúnyán megbántottam...

– Szóra sem érdemes... Ha ez nem így történik, ahogy történt, ki tudja még meddig húzódhatott volna ez az ügy. Így viszont vége. Lehet, hogy mire megkapja a papírokat, már viheti is haza Domit. Jól van a srác, rohamosan gyógyul... volt már ma nála?

– Majd most megyek, de előbb szerettem volna könnyíteni a lelkemen.

– Ó, tényleg sajnálom, bár bevallom rosszul esett, hogy egy szintre kerültem Jolandával, és éppen magától kellett ilyet hallanom... de most már felejtsük el, megértem a kétségbeesését... Mennek le az kertbe Domival? – Mendi bólintott – Jó, akkor mehetünk együtt, éppen haza indultam, nincs itt ma már rám szükség.

Dominik az asztalnál ült, rajzlapok, színes ceruzák vették körül, de ő rá volt borulva az asztalra.

– Kicsim, elaludtál, mi baj van? – kérdezte Mendi.

– Anya, fáj nagyon!... – Mi fáj kicsim? – Kelemen is gyorsan odaugrott a fiúhoz. Egyik kezével a pulzusát mérte, a másikat a homlokára tette, majd odavetette Mendinek – fektesse az ágyra, mindjárt jövök!

Mendi nehezen boldogult, hogy az ágyig vonszolja a fiúcskát, lehúzta róla a pólót és lefektette. Folyamatosan kérdezgette mi fáj, hol fáj, de Dominik csak nyöszörgött és Mendi tehetetlenül állt ott az ágya mellett és fogta a kezét. Amikor Kelemen befutott, azonnal átadta neki a helyet.

A keze újra a pulzusát tapintotta, majd meghallgatta a mellkasát.

– Hol fáj, kisöreg?...

– A hasam...

– Mendi kérem, vizezzen be egy törölközőt, tegye a homlokára... maradjon mellette... én intézkedek, csinálunk egy szívultrahangot... – s azzal már rohant is.

– Mendi egyedül maradt Dominikkal, és fogalma sem volt mit tegyen. Homlokára tette a nedves törölközőt, sőt az arcát is megtörölgette s csak nézte a vergődő kis testet.

Hamar jött Linda nővér is, s most már ketten néztek tanácstalanul, hol a kisfiúra, hol egymásra.

Nem sokára hallatszott a hordágy kerekeinek zörgő gurulása, nyílt az ajtó, az ápoló felkapta a kisfiút és az ágyról a hordágyra tette s futott vele a folyosón. Mendi kétségbeesetten futott utána, majd amikor megállt a hordágy egy ajtó előtt, azt olvasta rajta: Szívultrahang. Az ajtó kinyílt és ott állt Kelemen, intett a fiúnak, hogy menjen be, Mendinek meg azt mondta várjon, amíg elvégzik az ultrahangot, akkor többet tud mondani.

A várakozás gyötrelmes perceiben, Mendi átérezte, mit jelent anyának lenni. Kiverte a veríték, bár tudta, jó kezekben van a fiú, mégis szeretett volna ott lenni maga is. A percek óráknak tűntek. Felállt, járkált le-fel idegesen és nem értette mi történhetett, amikor már olyan jól érezte magát.

Amikor újra meglátta a hordágyat Dominikkal, akkor odafutott.

– Hogy vagy kicsim?... – kérdezte, és végig simított a homlokán.

– Kicsit jobban – volt a halk válasz.

– Menjen a laborba – szólt oda az ápoló fiúnak Kelemen, majd Mendihez fordult – még vért veszünk tőle, azután majd beszélgetünk...

Kelemen még gyógyszereket adott be a fiúnak, s kisvártatva el is aludt. Mendinek rengeteg kérdése volt, így Kelemen hosszasan mesélt neki.

– A szívultrahang, nem mutatott ki semmit, ha a laborleletből sem jutunk semmilyen információhoz, akkor holnap biopszia. Csak ez az eljárás képes kimutatni, hogy a szervezet kilöki-e a szívet, vagy sem.

– … de két hónap után?... Nem... ugye az nem lehet?

– Mendi, ne aggódjon, ezek a immunszuppresszív gyógyszerek, amiket kap, nap mint nap, arra valók, hogy megakadályozzák a kilökődést. Ezeket élete végéig szednie kell, persze, évek múltával kisebb az esély, de mindig fennáll a veszély, ezeket a gyógyszereket nem hagyhatja el, csak legfeljebb az adagot lehet csökkenteni.

– Istenem... És mondja, mi az a biopszia?

– A biopszia, szívizomból vett mintavételi eljárás, az képes biztonságosan megmutatni, hogy a szervezet kilöki-e a szívet, vagy sem.

– Az miből áll... hogyan vesznek mintát?...

– Katétert vezetnek fel a nyaki vénán keresztül a szív jobb kamrájához, amelyből szövetmintát vesznek. A mintát vizsgálatra küldik és a szervkilökődés jeleit keresik.

– Jaj, Istenem! Szegény kicsikém...

– Ne aggódjon, Mendi, ezt már ismeri a fiú, hiszen az első két hónapban minden héten átesett rajta, ezt a későbbiekben is ismételni kell, legalább évente, az szerint írják fel a gyógyszereket mindig újra és újra, azokat sosem hagyhatja el.

– Megrémít! Ezt nekem eddig senki sem mondta... még Ludvig sem, hogy mi vár rá...

– Talán nem akarta megijeszteni, én sem akarom, de ezzel tisztában kell lennie, mert már Ludvig nincs ön mellett.

– Délután azt mondta, hogy a hasa fáj...

– Megvizsgáltam azt is, megnyomkodtam, semmire sem reagált. Az a baj, hogy nem is tudja mit érez. Nagy általánosságban a tünetei lehetnek zihálás, láz, vagy hőemelkedés, kapkodva lélegzés... ilyesmi, persze bármi lehet, sőt akár tünetmentes is lehet és megtörténhet a baj.

– Most mit adott be neki az előbb, altatót?

– Nem, az immunszuppresszív gyógyszereit, amit eddig is, csak egy picit emeltem az esti adagot, majd holnap a biopszián eldől, hogy mit kell tennünk. Most meg már későre jár, menjen haza és aludja ki magát, ne izguljon, én itt maradok mellette.

– Egész éjjel?... Már kora délután haza indult, lehet, hogy nem is evett, nem maradhat itt egész éjjel... majd én itt maradok!

– Mendi, ha baj lenne, úgysem tudna segíteni...

– Szólnék az ügyeletesnek, csak van ügyeletes orvos éjszaka is...

– Persze, van. Most is konzultáltam vele, majd benéz ő is éjjel, bizonyára. Ne aggódjon, ráérek, itt maradok, csak menjen haza és pihenje ki magát.

– Reggel bejöhetek?

– Csak izgulna, feleslegesen...

– Miért, az jobb, ha otthon izgulok?

– Az lenne jobb, ha nem izgulna, nem lesz semmi baj. Ha megadja a számát, értesíteni fogom minden lépésről, és arról is, hogy mikor jöhet. Jó lesz?

– Önnek is kell aludnia!

– Már hozzászoktam, hogy nem alszom... Egyébként itt ez a kis heverő, majd itt szundítok kicsit... de felébredek minden mozdulatára, ne féljen. Így rendben lesz?

– Hát jó, látom nem enged a huszonegyből... – oda lépett Dominikhoz, hallgatta a szuszogását, tenyerét a homokára tette, majd puszit nyomott rá és kicsit megnyugodva, hazaindult.

* * *

Másnap reggel hétkor kezdődött a közvetítés a kórházból. Mendi remegve vette fel a telefont, de amikor Dominik belekiabált: – Szia anya, hogy aludtál? – Mendi kezéből kis híján kiesett a telefon, annyira megörült.

– Szia kicsim, te hogy aludtál?

– Én jól! Most jól érzem magam. A doktorbácsi is jól aludt... – röhögött Dominik.

– Igen, így igaz, mindketten jól aludtunk...

– Kicsit sem volt rövid magának az a heverő? – érdeklődött Mendi nevetve.

– Ó, dehogyis, rendkívül kényelmes fekhelynek bizonyult. Figyeljen Mendi, mi férfiak itt, már megbeszéltük, hogy bármennyire is sajnáljuk, de a reggeli elmarad, fél 11-kor lesz a biopszia... Ugyan, mit nem gondol, Dominik alig várja, éppen megbeszéltük,

hogy már több mint két hete nem volt biopszián, éppen ideje lesz... Úgyhogy, utána még bizonyára aludni fog egy jó órát, viszont ebédet már kaphat. Délutánra meglesz az eredmény is és újra tárgyaljuk a gyógyszer mennyiséget. Minden rendben lesz, ne aggódjon... délután már bejöhet. Adom újra Domit!

– Anya szia! Ugye nem aggódsz? Jól vagyok ám, és tök jó volt, hogy a doktorbácsi itt aludt a szobámban... igaz, fele lelógott az ágyról... – Mendi hallotta a fiú kacagását. Teljesen megnyugodott. – Akkor délután jövök, kicsim. Szia drágám, nagyon bátor kis legény vagy! – Szia anya, hozzál valami édességet! – Hmm, azt lehet, hogy a doktorbácsival meg kellene beszélni. Mire gondoltál? – Gyümölcs lehet, édesség?... most inkább ne... várjunk vele egy kicsit – hallotta újra Kelemen hangját.

Mendi, hallva milyen jó hangulatban vannak a fiúk, megnyugodott. Tett-vett a konyhában, kávét főzött, megreggelizett. Kicsit összeszorult a torka, hogy szegény Domi, este nem vacsorázott, mert rosszul volt, most viszont nem reggelizhet. Annyira összeszorult a torka, hogy azt gondolta, inkább maga is lemond a reggeliről. Együttérzésből. Eltolta a tányért maga elől. Aztán megdorgálta önmagát: *kell az erő, hogy mellette légy, amikor szüksége van rád. Igenis, enned kell! – Hmm, milyen igazad van* – visszahúzta a tányért – *meggyőztél!*

Délután is vidám hangulatban találta Domit. Újságolta, hogy nagyon éhes volt már, de finom ebédet kapott, meg még kalács is volt és most remekül érzi

magát. Szerette volna, ha lemennek a kertbe, mert futkározhatnékja van. Azonban Mendi leintette, mert ő úgy tudja, hogy most néhány napig nagyon sokat kell pihennie, és egyáltalán nem hagyhatja el a szobáját. Kipakolt a szatyrából, banánt és barackot hozott a gyereknek, aki mindjárt szemet is vetett az egyik barackra.

Hamarosan megjelent dr. Keveházi is. Meghallgatta a fiú mellkasát, mérte a pulzusát és elrendelte, hogy szigorúan maradjon ágyban, néhány napig nem mehet sehová, csak a rendszeres gyógytorna engedélyezett.

Elújságolta azt is, hogy megkapták az imént a patológiáról a biopszia leletét és most fogják Konrád főorvossal együtt elemezni és kidolgozni a gyógyszerek jövőbeni adagolási módját.

– Hogy érzed magad, kisöreg? – kérdezett még rá, s a pozitív válaszra, megpaskolta az arcát – bátor kis legény vagy! – majd Mendi felé fordult – Minden rendben lesz, ugye megnyugodott?

– Igyekszem nagyon, és köszönöm a helytállását.

– Szóra sem érdemes, ezért vagyok itt.

Másnap reggel Mendi lázasan ébredt, fájt a torka, tüsszögött. Már csak ez hiányzott, gondolta, mert tudta, hogy ilyen állapotban, nem látogathatja Domit. Felkelt, hogy főz magának teát, és megnézi vannak-e gyógyszerei. Azelőtt mindig Ludvig gondoskodott arról, hogy legyen mindenből otthon, amire szükségük lehet, ilyen helyzetben. Talált lázcsillapítót, s miután megmérte

a lázát, vett is be belőle. Azután felhívta Kelement, pedig anélkül is tudta, hogy nem mehet Domihoz látogatóba.

– Ha megmondja a címét, beugrom magához Mendi, és viszek gyógyszereket is, hogy minél hamarább meggyógyuljon. – Még megkérdezte, hogy mehet-e délelőtt, mert ráér, délután viszont, majd játszik egy nagyot Domival, aztán éjjel úgyis ügyeletes lesz.

– Hát maga tényleg soha nem alszik? – évődött Mendi.

Hamarosan hallotta is a csengőt. A kaput ugyanis sohasem zárta, csak az ajtónál volt csengő. Bár ezúttal az ajtó is tárva-nyitva volt, Kelemen mégis megnyomta a csengő gombját.

– Jöjjön csak be – szólt Mendi, éppen ott ücsörgött az ebédlőasztalnál és teát szürcsölgetett.

– Süt magáról a láz, miért nem maradt ágyban?

– Pedig vettem be lázcsillapítót – jelentette ki Mendi.

Kelemen kihúzott egy széket, rátette a táskáját, majd az asszony halántékára tette a kezét.

– Mit vett be?... No lássuk a torkát! Mendi nagyra tátotta a száját, Kelemen az álla alá nyúlt, s picit megemelte a fejét, s a fény felé irányította.

– Húhh, mekkorák a mandulái... szokott gond lenni velük?

– Már nem, gyerekkoromban sokat bajlódtam velük, aztán elmúlt. – Kelemen megtapogatta a nyakát – igen, kívülről is tapinthatók, nagyon duzzadtak... tegnap még semmit sem érzett?

– Ki tudja, talán nem is figyeltem rá... – Kelemen még meghallgatta a hátát, és a hörgőket, közben bólogatott –

igen, igen... ez egy komoly hörghurut lesz... Figyeljen, hoztam gyógyszereket: lázcsillapító, C-vitamin, a torkára, szopogasson el ebből hármat, négyet naponta, meg egy antibiotikum, sok tea, citrommal, mézzel, és szigorú ágynyugalom. Ha betartja, egy kettőre túl lesz rajta.

– Kér egy teát, vagy kávét? Üljön le... – s indult, hogy feltegye a vizet.

– Ez milyen ágynyugalom? Hogyan fog így meggyógyulni?

– Magamnak is csak meg kell főznöm a teát... üljön már le, azután heverészni fogok egész nap, ígérem!

– Mondja Mendi, maga nem dolgozik? – kérdezte, miután végre leült.

– Egy ideje nem... amióta Ludvig meghalt... Újságíró voltam, azután elkezdtem regényt írni. Két könyvet kiadtam magánkiadásban, azután felkeresett egy kiadó, és most szerződésem van vele a harmadik regényre... ha jól emlékszem, november végére kellene befejeznem, de aligha készülök el vele...

– Szóval, maga író? Ha a regényei címét is elárulja, akkor megveszem őket, nagyon kíváncsivá tett, miről írhat?

– De nem árulom el!...

– Mondjuk, akkor is megtalálom, elvégre a nevét már megfejtettem...

Mendi, elé tette a gőzölgő kávét, majd az ebédlőből átment a nappali részbe, és két könyvvel tért vissza.

– Tessék, ezt magának adom – s elé tett egy-egy példányt a regényeiből.

– Nahát, nem hittem volna, hogy ma ilyen kedves ajándékot kapok.

– Magam sem hittem, amikor először feldöntöttem magát, ott a folyóparton, hogy ennyi kedveset és jót kapok majd öntől.

* * *

Az elkövetkező napokban Kelemen többször is ellátogatott Mendihez. A kórházból viszont rendszeresen hívta, illetve Dominiknak adta a telefonját, hogy tudjon beszélgetni Mendivel. Látogatásai alkalmával, mindenről beszámolt Mendinek, hogyan javul a fiú állapota, meg arról is, hogy szabad óráiban leviszi a kertbe Domit, most még csak rövid időre és mennyire élvezi a fiú tudásvágyát, mekkora élmény beszélgetni vele, ahogy a ragyogó fekete szemeivel ránéz és issza a szavait, és mindent megjegyez, minden ragad rá, mint a bogáncs.

Mendi minden alkalommal elégedetten hallgatta, és csodálta ezt az embert, aki annyira szívén viselte páciensei minden apró-cseprő ügyét, és magában sokszor összehasonlította Ludviggal. Azután a legtöbbször arra a következtetésre jutott, hogy ez az ember, Ludvig kiköpött mása, akkora a hasonlóság közöttük, hogy már-már néha azt hitte, hogy Ludviggal beszélget.

Mendi is megosztotta aggodalmát Kelemennel, Dominikkal kapcsolatban. Félt attól a naptól, amikor haza

hozza és egyedül marad a kisfiúval. Fog-e tudni gondoskodni róla, mi lesz, ha rosszul lesz, mint ahogyan az elmúlt napokban is, akkor ő maga kétségbe fog esni és nem fogja tudni mit kell tennie. Ők ezt még ketten, Ludviggal tervezték el, és tart tőle, hogy egyedül képtelen lesz megbirkózni a feladatokkal.

Kelemen vigasztalta, és azt mondta, hogy ő megbízik Mendiben, helyt fog állni minden tekintetben. Egyébként ő maga is fog segíteni azután is, ha haza hozza a fiút, meg szólhat neki bármikor ha baj van, szívesen segít mindenben.

Éppen Dominik leendő szobájában tartózkodtak, Mendi megmutatta neki, hogy melyik lesz Domi szobája. Ott álltak egymással szemben, amikor Kelemen váratlanul megkérdezte:

– Hisz a véletlen szerelemben?

– A véletlen micsodában?... – hadarta Mendi – minden véletlen, véletlen volt Ludvig halála is, véletlen volt az ön feleségének a vízbe fulladása, az is véletlen volt, hogy Domit behozták a kórházba, aztán az is véletlen volt, hogy éppen Ludvig szívét kapta meg, véletlen volt a kettőnk találkozása is, véletlen, hogy annyira megszerettem... Domit... véletlen volt... az élet csupán véletlenekből áll... minden, minden véletlen... – hadarta még mindig, és Kelemen egyre közeledett, addigra éppen ott állt már előtte, nézte, csak nézte őt, majd átölelte és az ajkán érezte a csókját. Majd megfulladt, mert éppen akkor szándékozott levegőt venni, de nem sikerült. Az is véletlen volt, hogy összeforrt az ajkuk... nem kapott levegőt... aztán már nem érzett

semmit... csak miután feleszmélt a férfi vállán nyugodott a feje és az ölelte szorosan magához. Úgy érezte, mintha Ludvig karjai közt lenne, az összes eddigi boldogtalansága ködbe veszett előtte, és végtelen boldogság járta át minden porcikáját. Nem, nem akart ebből az ölelésből kibontakozni, ott akart maradni örökre ezen a vállon, érezni akarta két karjának szorítását... annyira jó volt, hogy eleredtek a könnyei, ömlöttek végig az arcán... most ez is jó volt, nagyon jó, azt akarta, hogy sosem múljon el.

Még mindig rózsaszín köd lebegett előtte, amikor kikísérte a férfit az ajtón. Később, amikor visszagondolt erre a jelenetre, akkor sem tudta volna megmondani, hogy a képzelet játéka volt-e, vagy valóság. Nem tudta, de mintha egy röpke pillanatig a Mennyországban járt volna.

Amíg Mendi betegeskedett, Brendon is többször meglátogatta Dominikot a kórházban, ő is sokat mesélt róla, hogy mennyire megtalálta a hangot a fiúval, milyen jót játszanak, kártyáznak együtt. Ahányszor csak jött Mendihez, elhozta Cézárt is. Mendi nagyon örült a kutyának és annak, hogy az sem felejtette el őt. Ücsörögtek kinn a hintaágyon és beszélgettek, s Cézár figyelte minden mozdulatukat, álmatagon itta minden szavukat.

Kelemen a legközelebbi jövetelekor engedélyezte Mendinek, hogy újra látogathatja Domit. Akkor tűnt fel neki, hogy Kelemen tegezi őt, holott korábban magázódtak. Tehát mégis valóság volt, mégis megtörtént

az a csók? Bizonyára akkor tegezte őt először. Vajon mit mondhatott?... Ez rettenetes, hogy nem emlékszik rá, nem kétséges, hogy elveszítette az öntudatát egy pillanatra, különben emlékeznie kellene.

Kelemen újra megnézte a torkát, kíváncsi volt, hogy lelappadtak-e a mandulái. Azt mondta, hogy hihetetlen, amilyen duzzadtak voltak nem hitte volna, hogy ilyen gyorsan helyrejön. A nyakán is megtapintotta ismét, de már nem érezte a duzzanatokat. Akkor kérdezte meg Mendi:

– Mit mondtál nekem a múltkor, amikor megcsókoltál?

– Már nem emlékszel?

– Nem emlékszem, hogy mondtál volna valamit, pedig attól kezdve tegeződünk... szerintem nekem kiesett néhány másodperc...

– Tényleg? Akarod, hogy megismételjük?

– Azt szeretném, ha megmondanád!

– Azt mondtam, amit most is mondani fogok... Ami velünk történik az csoda!... Szeretlek, Mendi.

– És én... mondtam valamit?

– Nem. De ha most mondanál valamit, akkor hallgatlak!...

– Bármennyire hihetetlen... de én is szeretlek. Mondd, mi történik velünk?

– Véletlenek játéka... – megfogta mindkét karját, közelebb húzta magához és csak nézte.

– Mi lesz velünk?... Hová vezet ez?... – kérdezte Mendi szinte rémülten.

– Nem tudom... tele van a lelkünk fájdalommal, hagyjuk gyógyulni... talán mégsem véletlen, lehet, hogy kiérdemeltük?... Ne, ne is gondolkodjunk... szeressük egymást, Mendi... ha te is akarod...

Nézték egymást egy ideig, Kelemennek éjfekete szeme volt, a haja meg olyan színű, mint az érett búzakalász. Ez a kontraszt, no meg a hátra fésült haj, ami afféle képet alkotott, mintha az égnek állna, olyan kamaszos arcot kölcsönzött neki. Mendi megkérdezte – hány éves vagy? – harminchét, és te? – harminchat – csak egy pillanatra hunyta le a szemét, s amikor kinyitotta, ismét Ludvig kék szeme mosolygott rá, Kelemen arcából... akkor Mendi a férfi nyaka köré fonta karjait, újra összeforrt az ajkuk és belefeledkeztek a csókba.

– Anyaaaaa... de jó, hogy jöttél! – ugrott a nyakába Domi, amint betoppant Mendi a kórterembe, – hiányoztál nagyon, pedig a doktorbácsi is sokat volt velem, meg Brendon is gyakran jött és sokat játszottunk, kártyáztunk, meg beszélgettünk... de azért te nagyon hiányoztál.

– Jaj, drágám, itt vagyok, előbb nem jöhettem, mert beteg voltam, tudod. Vigyázni kell rád nagyon, nehogy megfertőzzön valaki és azért nem jöhettem, de most már jól vagyok! Jöhetek, engedélyezte a doktorbácsi.

– Hurrá! Jó, hogy meggyógyultál – rengeteget mesélt Domi aznap. Elmesélt mindent tövéről hegyére, hogy a doktor bácsi levitte a kertbe, de csak rövid időre, aztán sokat mesélt, okosakat mondott, amitől majd ő is okosabb lesz. Meg Brendonnal is sokat játszottak, ő is nagyon jó fej... meg beszélgettek...

– Miről beszélgettetek?

– Sok mindenről... mesélt a munkájáról is, azt mondta ügyvéd... Eddig mindig azt hittem, hogy orvos leszek, ha megnövök... de lehet, hogy meggondolom magam és ügyvéd leszek.

– No és mi tetszett meg annyira az ügyvédi hivatásban? Mit mesélt Brendon?

– Hááát, azt is mesélte, hogy ő intézi az örökbefogadási ügyet, és hogy biztosan a te fiad leszek, mert ő harcol érte... és az jó, ugye?

– Igen, az jó! Meg az is jó, amit az orvosok csinálnak, meggyógyítják a beteg embereket...

– Igen, az is jó! Anya, mi legyek, orvos, vagy ügyvéd?

– Jaj kicsikém, azt nem kell most eldöntened, majd ha már nagyobb leszel, jobban fogod érezni, hogy mi felé húz inkább a szíved. Most még nem kell ezen törni a fejed... no, mit szólsz, menjünk le a kertbe?

– Igeeen! – s már ugrott is, hogy átöltözzön.

Mendinek ezúttal nem sikerült találkoznia Kelemennel, és telefonon sem kereste azon a napon. Hiányzott neki, de megnyugodott, másnap biztosan összefutnak majd valahol.

Ám, egy egész hét telt el, s Mendi nem látta Kelement. Már Domitól is kérdezte, hogy mikor járt nála a doktorbácsi.

– Az éjjel volt ügyeletes, akkor itt is volt, meg játszottunk, beszélgettünk... – mondta a gyerek és Mendi megnyugodott. Bizonyára sok a dolga, majd jelentkezik ha jónak látja.

Éjjel sokáig nem tudott elaludni. Hallgatta a három nyírfa lombjának susogását. Ott álltak éppen az ablaka előtt, s a levelek suttogása vissza vitte őt múltjának legboldogabb korszakába, amikor Ludviggal ebbe a házba költöztek, és egymás karjaiban pihenve, sokszor elringatta őket a levelek suttogása. Minden idegszálával erre a neszre figyelt, s közben észre sem vette, hogy a bánat árnyéka újra belibbent az ablakán.

* * *

Kora délután volt, amikor Mendi újra a kórházba készült. Váratlanul megcsörrent a telefonja. Brendon hívta és boldogan újságolta, hogy megszületett a döntés, örökbe fogadhatja Dominikot, és hamarosan megkapja a végzést is. Mendi boldog volt, szinte repült végig az utcán a kórházig, s ott eldöntötte, hogy először megkeresi Kelement, hogy elújságolja neki az örömhírt, és csak utána megy Domihoz.

Körbe nézett az osztályon, azután bekopogott az orvosi szoba ajtaján.

– Szabad! – hallotta Kelemen hangját. Nagyon megörült, hiszen olyan régen látta már, és boldogságtól kótyagosan robbant be az ajtón. Vidáman üdvözölte, amit Kelemen foghegyen viszonzott és folytatta a pakolászást egy hátizsákba, ami már félig megtelve állt az asztalon. Mendi megdöbbent, elkomorodott, majd megkérdezte.

– Hol voltál, már egy hete nem láttalak? Amúgy jó hírem van, most kaptam a végzést, hogy örökbe fogadhatom Domit, annyira örülök!

– Gratulálok! – csak ennyit mondott. Rá sem nézett, tovább folytatta a pakolást.

– Kelemen, mi van veled? Azt hittem te is örülni fogsz. Különben mit csinálsz?

– Szerintem, magad is látod. Felmondtam, ez volt itt az utolsó napom...

– Komolyan beszélsz? Mégis mi történt, miért tetted?

– Maradjunk annyiban, hogy volt rá okom...

– Azt nem tudhatom, mi volt az? És most mi lesz veled?

– Elutazom!

– Mégis hová? Nekem nem is szóltál volna? Megtudhatom miért? Ezek szerint szándékosan kerültél a múlt héten? Én meg azt hittem, hogy nagyon elfoglalt vagy... mi történt, elárulnád?

– Hát jó! Felkért egy amerikai kutatócsoport, hogy vegyek részt a munkájukban. Régóta gondolkodom rajta, de történt valami és elfogadtam az ajánlatukat. Holnap haza utazom a szüleimhez, holnapután hajnalban indul a gépem. Két évre leszerződtem.

– És ezt nem is akartad velem közölni? Elmentél volna, szó nélkül? Most mi, vagy ki elől menekülsz? Amikor ide jöttél, a feleséged emléke elől menekültél, most is menekülsz? Te mondtad azt, hogy...

– Menekülök?... Hm, te nem felejtettél el mondani nekem valamit?

– Ez mintha szemrehányás lenne. Mégis mit kellett volna mondanom? Kelemen, ne csinálj úgy, mintha semmi közünk nem lett volna egymáshoz. Nem állíthatsz kész tények elé. Azt ígérted, hogy segítesz, ha Domit hazaviszem. Így számíthatok rád? Cserben hagysz, ahogyan Domit is cserben hagyod... Azt mondtad, hagyjuk gyógyulni a lelkünket, szeressük egymást... – fakadt sírva hirtelen Mendi.

– Ne tégy nekem szemrehányást, te mentél férjhez úgy, hogy arra sem méltattál, hogy szólj róla.

– Kérem?... Miről beszélsz könyörgöm?...

– Tényleg elfelejtetted volna? Vagy csak nem számítottam? Nem szóltál, hogy férjhez mentél... még csak úgy félvállról sem említetted... Vagy annyira nem vettél emberszámba, hogy esetleg a tudomásomra hozd?

– Jézusom! Ezt honnan veszed?

– Domi mondta, hogy apja is lesz, Brendon személyében, aki gyakran látogatta őt, amíg beteg voltál.

– Még mit mondott Domi? – adta meg magát végül Mendi.

– Semmit. Van még valami?

– Kelemen, nem tartottad fontosnak, hogy engem is megkérdezz? Mit tudhat egy gyerek?

– Miért, talán nem igaz?

– De, igaz! – mondta Mendi összetörten – s lerogyott egy székre, mert úgy érezte, hogy menten elájul.

– Akkor nem is értem, mire fel ez a számonkérés?

– Kelemen, az nem úgy volt... Brendon, Ludvig legjobb barátja volt, ő csak segíteni akart... felajánlotta, kössünk névházasságot, mert az én anyagi helyzetem

nem olyan szilárd, hogy megkaphassam Domit... amikor olvastam Jolanda kérelmében, hogy te vagy a férje, és mint házaspár szeretnétek örökbe fogadni Domit... akkor mondtam igent Brendonnak. De ez csupán névházasság, mi továbbra is barátok vagyunk... – mire eddig ért a mesélésben, már sűrűn potyogtak a könnyei, majd zokogásba fúlt a hangja.

Kelemen megtorpant a pakolásban, rémület ült ki az arcára, szerette volna falba verni a fejét... hirtelen azt sem tudta, mit tegyen... Letérdelt Mendi előtt, megfogta a kezét és a bocsánatáért esdekelt.

– Úristen! Micsoda ördögi játéka a sorsnak? Én szamár, felültem, már megint... ahogyan te, amikor elhitted, hogy Jolanda a feleségem. Ó Mendi, nem értem miért történik velünk ennyi buktató, és... én... én soha, soha sem fogom megbocsátani magamnak, de legalább te bocsáss meg, kérlek.

Mendi hallgatott. Kelemen tanácstalanul toporgott, nézte az asszonyt, azután vállára rándította a hátizsákot, s elköszönt.

– Ég veled, Mendi!

Mendi csak az ajtó becsapódására rezzent össze. *Kelemen, hová lett Kelemen?* – nézett szét riadtan. Felugrott a székről és futott utána. Mikor a lifthez ért, éppen akkor indult lefelé. Rohant a lépcsőkhöz, s futott le zihálva. Amikor kinn megállt, az épület előtt, akkor látta meg Kelement menni az úton, vállán a hátizsákkal. A nap a szemébe sütött, bearanyozta a kerti utat, ahol Kelemen ment lefelé, s az volt az érzése, hogy mindjárt beleveszik a fénybe.

– Kelemen! – kiáltott utána kétségbeesve. A férfi a hangra megtorpant. Csak állt háttal mozdulatlanul.

– Kelemen, mi lesz a mi véletlen csodánkkal? – Ekkor megfordult és futásnak eredt. Látta az asszonyt ott állni a lépcsők alatt, kétségbeesetten. Ezer dolog fordult meg a fejében, amíg futott felé, de egyfolytában ott dübörgött az agyában: El kell mennem!... El kell mennem!... Mendi is futásnak eredt, s amikor összetalálkoztak, egymást átölelve zokogtak.

Amikor végre magukhoz tértek, Mendi ráemelte könnytől ázott szemét s újra feltette a kérdést.

– Mi lesz a mi csodánkkal?

– Őrizzük a lelkünkben...

– És ha mégis maradnál? Ha jól értem, miattam nem mondtál korábban igent...

– Igen, Mendi, miattad. De most nem tehetek mást, mennem kell!

A búcsúcsók édes-keserű volt a könnyeiktől. Égetett mint a parázs és hűvös volt, mint a jéghegy csúcsa. A két lélek hiába sikoltott, ellökték maguktól a másikat és ezúttal Kelemen futva indult el újra az úton. Mendi állt ott hosszan, bámult utána, amíg csak látta távolodni egyre. Ott állt megsemmisülten, s úgy érezte, hogy vége az életének. Azt érezte, hogy most veszítette el másodszor Ludvigot. Egyszer túlélte, de másodszorra már nem fogja túlélni.

Nézte a kora délutáni napot, ahogy szerteszét szórja aranyló sugarait. Előbb azt érezte, hogy zsibbad minden tagja... aztán pihe-könnyű lett, s mintha felemelkedett volna a földről, lebegett valahol a légben. Ahogy

szétnézett, angyalok serege repült felé, és felemelték őt is, szállt velük és boldogság járta át a lelkét. Nem értette, de nem is volt rá ideje, hogy megértse, mert a vidám angyalsereg sodorta magával, s ő repült, repült könnyeden, boldogan...

Nem tudja meddig tartott ez a felszabadult, boldog lebegés, de hirtelen eszébe jutott Dominik. *Mi lesz Domival?* Sikított hangosan, hogy maga is összerezzent. *Nekem Domihoz kell mennem, Domihoz, a kisfiamhoz! Értitek?... Értitek?...* Az angyalok serege hirtelen távolodni kezdett, majd valaki visszaszólt: – *Menj hát!*

Távolodtak, egyre távolodtak, már nem is látta őket, ő pedig zuhanni kezdett. Amikor feleszmélt lenn ült a fűben. Nem látott sehol senkit, sem angyalt, sem embert. Azt sem tudta hol van. A nap éppen lemenőben volt, s neki újra Dominik jutott eszébe... igen, igen, hozzá indult még kora délután... Mi történhetett vele, hiszen szürkület van, a nap mindjárt lebukik...

Felugrott, rohanni kezdett be a kórházba, majd fel az emeletre. Kifulladva toppant be az ajtón. Dominik az ágyán ült, törökülésben, szemben vele egy széken Brendon. Kártyáztak, hahotáztak.

– Anya, de jó, hogy itt vagy! Képzeld, a doktorbácsim elutazott, elbúcsúzott tőlem, elment Amerikába. Lehet, hogy sosem látom többé?

* * *

Aznap este Brendon vitte haza a kórházból. Mendi csak üdvözölte őket, amikor megérkezett, megölelte Domit, összeborzolta a haját, s csupán annyit mondott:

nem tudom kisfiam, játszatok csak, nem zavarlak titeket. Leült a heverőre, hallgatott. Brendon gyakran pislantott oda, és gyanús volt neki, hogy talán nem érzi jól magát. A kérdésére válaszul csak annyit kapott: – *Minden rendben.*

Aztán eldőlt a heverőn, s már aludt is. Brendon egyre gyakrabban fordult felé, de hiába kérdezett, választ nem kapott. Domi is kiabált teli torokból: –*Anya, anya figyelj, megvertem Brendont!* Mendi semmire sem reagált. Brendon megtapogatta a pulzusát, érezte a szívverését, de nem értette mi lehet vele. Elment és hívott egy orvost, ugyan nézze már meg nincs-e valami baja.

Az orvos is a pulzusát tapintotta elsőként, majd azt mondta Brendonnak, hogy fektesse hanyatt a heverőn és gombolja ki a blúzát, aztán megvizsgálta. Megkérdezte, hogy nem érte-e valami sokk, persze Brendon nem tudott semmiről. Nincs semmi baj, de nagyon mélyen alszik, jobb lenne nem felébreszteni most. Ha kocsival van, küld egy fiút hordággyal, aki leviszi a kocsiig, és vigye haza. Hagyni kell aludni, amíg magától fel nem ébred, mondta az orvos.

Brendon a karjaiban vitte be Mendit a házba, majd fel a lépcsőn, hogy az ágyába fektesse. A cipőt lehúzta a lábáról, aztán betakarta.

Órákig járt fel-alá a házban, nem tudta mit tegyen. Gyakran benézett az asszonyra, de az nyugodtan lélegzett, aludt. Hosszan állt az ágya mellett és csak nézte, közben nagyokat sóhajtott. Csak egyszer fordult az oldalára, ez tűnt fel Brendonnak.

Keresett magának valami vacsorára valót a konyhában, aztán éjféltájban maga is lefeküdt a szomszédos szobában, ami majd Domié lesz. A lámpát égve hagyta, ha netán Mendi felébred, ne ijedjen meg, hogy valami idegen alszik a házában.

Reggel korán ébredt, sietve benézett Mendihez, de az aludt, ugyanúgy, ahogyan az éjjel otthagyta. Megint csak reggeli után nézett, kávét főzött magának, aztán az ügyeit intézte telefonon. Utasításokat adott, kiosztotta a munkát a beosztottjainak egész napra, mert lehet, hogy egész nap nem tud bemenni, hadd tudja mindenki a dolgát.

Mendi késő délután ébredt fel. Mindjárt azt sem tudta, hol van, azután észrevette a vízzel telt poharat ott maga mellett a szekrénykén, és kiitta az utolsó cseppig. Amikor megpillantotta Brendont, összerezzent.

– Hogy kerülsz ide? Egyáltalán hol vagyok?...

– Az ágyadban vagy. Hogy érzed magad?

– Hogy kerültem az ágyba?

– Elaludtál a kórházban a heverőn, emlékszel? Egy orvos megvizsgált, azt mondta, hogy hagyjalak aludni, hozzalak haza. Jól vagy?

– Igen, azt hiszem. És te, nem is aludtál? Itt őrködtél felettem?

– Aludtam én is, Domi szobájában. Az a fontos, hogy jól vagy.

Brendon főzött kávét Mendinek. Azt mondta, maradjon még ágyban, igya meg a kávét, elmegy

bevásárolni, mert mindent megevett, amit a hűtőben talált.

Tele rakta a hűtőt, meg ebédet is hozott, két porció brassói apró-pecsenyét. Megterített, aztán felment Mendiért.

– Gyere ebédelni, szereted a brassóit?

– Csak nem hoztál? Te mindenre gondolsz, Brendon. Hihetetlen vagy. Hogyan köszönjem meg?

– Szóra sem érdemes... gyere, nem szédülsz? Biztos, hogy jól vagy?

– Igen jól vagyok, és az étel is jól fog esni. Köszönöm.

Miután Brendon elment, Mendi kiment a kertbe, leült a hintaágyra, hogy végiggondolja mi is történt vele. Előző nap délután két óra tájban ment be a kórházba. Először Kelement kereste meg, régen látta, és el szerette volna újságolni az örömhírt. Emlékszik rá, ahogy dacosan kibukott Kelemenből, hogy Amerikába megy, mert hogy ő férjhez ment... Miután elmondta neki, hogyan történt, eléje térdelt és bocsánatot kért, majd elköszönt és távozott.

Ő utána rohant. A lift már megindult vele lefelé, így a lépcsőkön bukdácsolt le, majd amikor kiért a kórház elé, látta amint ballag a kerti úton lefelé, a nap a szemébe sütött, utána kiabált. Ő megtorpant, akkor mondott neki még valamit már-már sírva, de arra nem emlékszik, mit mondott. Kelemen futva indult vissza... itt elszakadt a film... nem tudja mi történt azután.

Mi történhetett? Hiszen kora délután volt még... s mire feleszmélt a fűben ülve, már esteledett. Éppen

lebukott a nap. Mi történhetett vele ennyi idő alatt? Semmire sem emlékezett.

Az még felrémlett, mennyire fájt, amikor Kelemen elment... de már nem fáj, nem érez semmit... hogyan lehetséges ez? Nézte maga előtt a három nyírfát, amit Ludviggal együtt ültettek ide, amikor beköltöztek a házba. Ludvig ragaszkodott hozzá, ő azt sem tudta akkor, milyenek is a nyírfák. Azután persze ő is megszerette. Csodaszépek, már jó magasak. Hallgatta a lombok susogását, gyönyörködött fehér, karcsú törzsükben... a szívéhez nőttek ezek a fák, olyan gyönyörűek. Akkor, mintha a fák lombkoronái közül Ludvig nézett volna rá... ott volt az arca, onnan mosolygott a kék szeme felé... *Ludvig, te voltál?* – suttogta halkan, s mintha a lombok visszaigazolták volna, mintha hallotta volna Ludvig válaszát: – *Igen, én voltam!* – Suttogták a levelek.

Ő lett volna? Visszajött Kelemen személyében, hogy egyengesse az ő útját. Talán azért is szeretett bele Kelemenbe, mert éppen olyan, mint Ludvig volt. No, nem külsőre, külsőre más, sokkal magasabb, jóképű... a szeme... a szeme fekete volt... mégis olykor kéknek látta... Ludvig szeme volt... az Ő szeme volt... Kelemen mégis más volt, de emberileg éppen olyan odaadó, figyelmes, gondoskodó, becsületes, egyszóval tökéletes, mint Ludvig volt. Ludvigot látta benne... és most elment... talán Ludvig akarta így. Ó drágám, mutasd nekem az utat továbbra is, hiszen olyan elveszett vagyok nélküled! Megígéred?

És a lombok suttogtak: igen... igen... igen!...

Mendi sokat változott ebben az időben. Újra írt. Meg futkosott, ment a kórházba, onnan az áruházakba bevásárolni Dominak ruhaneműt, hogy legyen majd mit felvennie, ha kiengedik a kórházból. A szobáját is rendezgette, egyre kényelmesebbé tette, azután éjjel megint írt, sokszor éjfélután két-három óráig, ami korábban nem igen fordult elő vele. Belevetette magát a munkába, hogy ne kelljen Ludvigra, vagy Kelemenre gondolnia. Minden este későn, fáradtan vetette magát bele az ágyba, és aludt mint a bunda.

Lassacskán visszatért belé az élet újra. És elérkezett az a nap is, amikor végre hazavihette Dominikot.

* * *

Brendon mindig mellette volt, amikor szükség volt rá. A papírokat ő intézte. Mivel a házasságkötéskor Mendi megtartotta a vezetéknevét, így hát azt is megkérdezte, vajon Domi kinek a nevét kapja. Akkor Mendi elgondolkodott, lehet, hogy ez csapda volt, még a házasságkötés előtt, lehet, Brendon arra számított, Mendi is felveszi az ő nevét, ha Dominik az apa nevét kapja? Aztán gyorsan rávágta:

– Tudod mit, kérdezzük meg tőle!

Együtt mentek be aznap a kórházba, Mendi ragaszkodott hozzá, hogy Brendon is ott legyen, amikor felteszik Dominak a kérdést, melyik nevet választja, mi szeretne lenni: Kele Dominik, vagy Nátán Dominik?

– Kele, mint anya – vágta rá Dominik. Így hát eldőlt. Brendon nem tiltakozott, nem is szólt semmit, de jelen volt akkor is, amikor hazavitték a kórházból.

Dominik el volt ragadtatva a szobájától, soha nem volt még szobája, de hogy ennyire szép! Nem tudott betelni vele. Bejárta a házat, s mindenre rákérdezett.

– Ez is a miénk?... Ez is a miénk?... – boldog volt, hiszen neki nem volt soha semmije. Hát még, amikor kinyitotta a szekrénye ajtaját, s látta az új fehérneműt, pólókat, pulóvereket, nadrágokat, törölközőket... nem hitt a szemének, még a fülének se nagyon, hogy az minden az övé.

Mivel késő délután volt már, mire haza kecmeregtek, így Mendi megkérte Brendont, hogy maradjon a fiúval, amíg ő elkészíti a vacsorát, és vacsorázzanak együtt mindannyian. Így a két fiú játszott, amíg elkészült a vacsora.

Vacsora után Dominik fürödni ment. Mendi mindent megmutatott neki, mit hol talál, majd megkérdezte, boldogul-e egyedül.

– Mindig egyedül fürödtem, már egészen kicsi koromban is, amikor még tényleg nem is tudtam, hogyan kell. Most már boldogulok.

Brendon bekapcsolta a tévét, éppen a híradó ment. Mendi elmosogatott, azután ő is leült a tévé elé. Akkor futott lefelé a lépcsőn Dominik és odafészkelte magát kettejük közé a kanapéra, nem tudott betelni vele, hogy neki van otthona és vannak szülei.

Két hónap késéssel, Dominik iskolába indult.

– Ne félj anya, bepótolom, mindig jó tanuló voltam, pedig az volt az egyetlen örömöm. Most viszont, van anyukám, apukám, van otthonom, most boldog is vagyok... hamar bepótolom, ne aggódj.

Imádott otthon lenni. Szerette a kertet, szeretett a hintaágyon heverészni, szerette a szobáját, az egész házat. Nem is barátkozott senkivel, csak tanult. Most nem hiányoztak a barátok, örült annak, hogy vannak szülei, beérte velük.

Brendon gyakori vendég volt náluk. Jött sokszor Cézárral, olyankor elvitte a fiút a ligetbe, s labdáztak, futkostak együtt Cézárral. Ilyenkor mondogatta Brendon Mendinek, elleszünk, játszunk, te meg írj, hogy elkészülj időre.

Mendire rendkívül sok feladat hárult ezentúl, gondoskodnia kellett a fiáról. Szülői értekezletekre futkosott, a kórházba is igen gyakran kellett vissza vinnie felülvizsgálatra, időben kellett elkészülnie a reggelivel, ebéddel, vacsorával, ráadásul a tananyag bepótolásában is sokat kellett segédkeznie. Igaz abból Brendon is kivette a részét, ő vállalta a matematikát és a történelmet, Mendinek maradt a magyar nyelv és a természet-tudományok.

A fiú jól haladt. Szorgalmas volt, szófogadó és hálás mindenért. Mendi viszont jól haladt a könyvvel, olyannyira, hogy határidőre el is készült vele. Karácsony előtt már a kirakatok is tele voltak a könyvével.

Karácsony-estére is meghívták Brendont. Együtt ünnepeltek. Mendi ajándékozott egy példányt a könyvéből Brendonnak és Dominak is, és egy mobil

telefont kapott még a fiú, Brendontól viszont laptopot. Határtalan volt a boldogsága.

A karácsonyfa lenn állt a nappaliban. Ott töltötték az egész estét. Jókedv és vidámság volt, játék és kacagás. Mind nagyon jól érezték magukat. Mendi észrevette, hogy Brendon egyre gyakrabban felejti rajta a szemét. Ez pedig csak úgy történhetett, hogy ő maga is viszonozta ezeket a pillantásokat. Az biztos, hogy ez az ünnep mindannyiuknak felejthetetlen maradt.

Elmúlt egy újabb fél év. A gyerek egészsége rendben volt, az iskolában év végére már kitűnő lett, szárnyalt, boldog volt. Mendi az újabb könyvét írta, újabb szerződést kötött a kiadó vele, mert a könyvei fogytak, mintha ingyen osztogatták volna. Mendit ostromolták a televíziók, riportra hívták, szerzői estekre volt hivatalos, alig győzte hárítani a meghívásokat. Nincs ideje ilyesmire, a családjával szeretne lenni. Érjék be azzal, hogy olvashatják a könyveit. Persze, a kiadó ennek nem örült, mert minél többet látják, hallják az emberek, annál jobban viszik a könyveit, s nekik a bevétel volt a fontos, de Mendi hajthatatlan maradt.

Új regényének a „Keresztutak" címet adta. Ebbe a könyvébe bele írta a maga keresztutait Ludviggal, Kelemennel, és természetesen Brendon sem maradhatott ki. Feldolgozta a találkozásokat, elválásokat, minden fájdalmát, keserűségét. Akkor már tudta, hogy soha többé nem látja Kelement, mert Kelemen nem volt, ő is Ludvig volt, tehát ami kettejük között történt, azt csak ő maga tudta.

Egy szép nyári délutánon, amikor megjelent Brendon Cézárral, Mendi kijelentette, hogy ő is velük tart. Ezentúl nem marad itthon írni, nem akar semmi jóból kimaradni.

Domi ujjongott, Brendon is, de ő csendben tette. Mendi látta, hogy mennyire vágyakozik utána a férfi, és azt is észrevette, hogy milyen jóképű, ami eddig valójában fel sem tűnt neki.

Előbb Brendont ismerte meg, valamivel később Ludvigot. Akkor azt hitte fivérek, olyan nagyon egyformák voltak. A magasságuk szinte milliméterre azonos volt, a testalkatuk is egyforma, csak éppen a hajszínük különbözött és természetesen a szemük színe. Brendon haja barna volt és a szeme színe is olyan meleg-barna, szemben Ludvig kék szemével és fekete hajával.

Kellemesen telt a délután, jól elfáradtak mindannyian, kivéve természetesen Cézárt. Az fáradhatatlan volt. Amikor haza indultak, elöl a fiú ment Cézárral, utánuk Mendi és Brendon. Ahogy sétáltak hazafelé a járdán, néha összeért a kezük, aztán egy ilyen alkalommal Brendon megfogta a kezét. Mendi rámosolygott, érezte, hogy milyen kellemes a férfi érintése, milyen jó, ha fogja a kezét.

Aztán az jutott eszébe, hiszen eddig is fogta a kezét, mindig mellette volt, amikor szüksége volt rá, bajban és örömben, jóban és rosszban... hogy lehet az, hogy ezt eddig észre sem vette, fel sem tűnt neki, olyan természetes volt, hogy a segítségére van. Ha belegondol, ez a férfi mellette áll amióta Ludvig nincs... feláldozza minden szabadidejét, ó, nem csak a szabadidejét, hanem önmagát is. A gyerekkel úgy törődik, mintha a sajátja

lenne, és őt is szereti, csak talán valami jelre vár, vagy viszonzásra. És most kézen fogva sétálnak hazafelé, s valami boldog bizsergés járja át minden porcikáját...

Gyors vacsorát készített, majd vacsora után Domi kérte Brendont, hogy játszanak egy sakkpartit. Brendon azonnal állt a rendelkezésére, felmentek Dominik szobájába, Mendi viszont gyorsan elmosogatott, majd utánuk ment, s szinte észrevétlen leült Domi ágyára és figyelte a fiúkat. Brendon türelmesen magyarázott, miért helyes, vagy helytelen az a lépés, amit a fiú lépni szeretett volna. Domi itta minden szavát úgy figyelt rá. Brendon példákon keresztül magyarázta el újra és újra türelmesen, míg végül felcsillant Domi szeme:

– Értem már, jaj de balek vagyok, így rögtön mattot kapok...

– Nem vagy balek, no, akkor kezdjük újra... – Brendon akkor vette észre Mendit.

– Csak egy parti és megyek haza – szólt oda sután Mendinek.

– Jól van. Utána fürdés, és bújj ágyba, Domi!

– Rendben, anya.

Mendi időközben kiosont a szobából, átment a hálószobába, és levette Ludvig arcképét a komódról. Nézte hosszan, majd suttogott neki: *Mindent köszönök neked, Ludvig, azt is, hogy odaátról is utat mutatsz nekem, de te nem lehetsz már velem, ideje, hogy a magam kezébe vegyem a sorsom. Tovább kell lépnem. Ég veled, drágám!* – mondta, majd megcsókolta a képet, és betette a fiókba.

Akkor figyelt fel az üdvrivalgásra, ami áthallatszott a szomszédos szobából. Domi megnyerte a partit, Brendon viszont, nem győzte dicsérni a fiú igyekezetét. Hallotta, amint elköszönnek egymástól, majd Domi a fürdőszobába ment.

Amint Brendon elhaladt az ajtó előtt, oda szólt neki: *Jó éjt, Mendi* – s futott le a lépcsőn.

Kicsit még hezitált, majd kilépett az ajtón s kihajolva a korláton utána szólt.

– Brendon! – már éppen a kilincset fogta, de erre megtorpant.

– Igen... – Mendi megindult a lépcsőn lefelé.

– Brendon, maradj... maradj itthon!

– Ezt komolyan mondod, Mendi?

– Igen, a legkomolyabban – mondta, s akkor már ott álltak egymással szemben.

– Tudod mióta várok erre a pillanatra?... – suttogta Brendon.

– Mióta?...

– Emlékszel arra a bálra az egyetemen, amikor bemutattak bennünket egymásnak? Azután felkértelek egy táncra. No, akkor szerettem beléd. Éppen tizenöt évvel ezelőtt.

– Nem mondod komolyan?... Te mutattál be aztán Ludvignak...

– Igen, és te Ludvigot választottad, én pedig azt akartam, hogy boldog légy...

– Mondd, Ludvig tudta?

– Igen, tudta...

– Különös, nekem sohasem tett említést róla...

– Én kértem meg rá, nehogy megzavarja a boldogságodat.

– Ó, Brendon, hogy lehettem ennyire vak, hogy nem vettem észre? – suttogta Mendi könnyes szemmel és maga is átölte a férfit.

– Boldog voltál, nem vak, s én annak is örültem. Mendi mondd, akarsz a feleségem lenni?

– Nem késtél el ezzel egy kicsit, drágám? Hiszen már az vagyok!

– Ó, igen, akkor holnaptól nevet változtatok, Kele leszek, mint a feleségem és a fiam. Kele Brendon!

Végre megcsókolhatta és magához ölelhette, tizenöt évi vágyakozás után, az asszonyt, akit szeretett.

A könnycseppek gyöngyszemként gurultak ki Mendi szeméből és hullottak Brendon vállára. Az jutott eszébe, hogy milyen rögös az út, és mennyit tévelyeg az ember, mire megtalálja az igaz boldogságot.

V é g e!

Kőműves Ida: Ég veled! - kisregény